Özgür bir gelecek için

Liselilerin Sesi

Aylık Liseli Gençlik Dergisi * Sayı: 43 * Mart 2012 * Fiyatı: 1TL

Eleme sınavlarına, ÖSYM şifresine, paralı eğitime karşı

Geleceğine sahip çık!

İÇİNDEKİLER

YGS yaklaşıyor

Geleceğine sahip çık!

Sınavlar kalkacak (mış)

Bu yol Umre'ye çıkmayacak

Katillerden hesap soracağız!

Newroz, devrim, özgürlük!

Kızıldere bitmeyen savaştır

Liselilerin Sesi'nden

Atıldık kavgaya,
Yürüyoruz en önde
Devrim bayrağımız ellerimizde!
Kır zincirleri, son ver sömürüye,
Kurtuluş mutlaka ellerimizde!

Yine bir bahar dönemini yaşıyoruz. Baharın coşkusuyla devrimci mücadeleyi büyütüyor, liseli devrimciler olarak geleceğimize sahip çıkıyoruz

***

YGS, Nisan ayının ilk günü yapılacak. Binlerce lise ve dersane öğrencisinin yoğun emekle hazırlandıkları sınav, bir kez daha geleceğimizden çalacak.

Geçen yıl YGS'de patlak veren şifre skandalının da gösterdiği gibi, bu sınav eğitimin niteliği için değil, gençliğin geleceksizleştirilmesi ve sermaye baronlarına yeni bir kar alanı açılması için vadır.

Bu nedenle, bu yıl YGS'yi sokakta karşılayalım, şifrelerini kıralım!

liselilerinsesi@yahoo.com.tr

Özgür Bir Gelecek İçin Liselilerin Sesi Ayten Özdoğan
Mart 2012 Sayı: 43 Fiyatı: 1 TL. (KDV dahil)
Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.:Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Baskı: Özdemir Matbaacılık-Davutpaşa cad. Güven Sanayii Sitesi C blok No:242 Topkapı/İstanbul

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mah.
Simsar sokak, 5/3 Fatih/İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 Fax: (0212) 534 95 90

Yayın Türü: Yaygın-Süreli

Eksen Yayıncılık büroları

Kemalpaşa Mah. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit / **KOCAELİ**

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / **BURSA**
Tel: 0 /224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell karşısı Vakıf İşhanı Kat:3 No 306 **ADANA**

YGS yaklasıyor...

Şifreleri sokakta kıralım!

Yükseköğretime Geçiş Sınavı (YGS), Nisan ayı başında yapılacak. Yüzbinlerce lise ve dershane öğrencisi umudunun "ilk etabını" bu sınava bağlamış bulunuyor. Üniversite, güzel bir iş, mutlu bir hayat... Tüm bu hayaller, sınavda sergilenecek performansa endekslenmiş durumda.

Ne yazık ki, YGS bunların hiçbiri için çözüm olmamaktadır. Zira elemeciliğe dayanan bu sınav sistemi liseli gençliğe gelecek sunmak için değil, tersine geleceğini çalmak için kurgulanmış bir oyundur.

Şöyle ki; YGS, LYS ya da adı ne olursa olsun üniversiteye giriş sınavları liseli gençlik için bir kurtuluş kapısı olarak sunulmakta, tüm hayatları bu sınavlarda "başarı" sağlayabilmek üzerine kurulmaktadır. Bu sayede liseli gençlik hayattan soyutlanmaya, "yarış" dışında herhangi bir alanla ilgilenmesi engellenmeye çalışılmaktadır.

Sermayenin rant kapısında emekçi çocukları bir adım geride

YGS ve diğer tüm sınavlar sermaye için verimli bir rant alanı olmaktadır. Sınavda başarılı olmak için ön koşul olan dershaneler, özel dersler, test kitapları, deneme sınavları gibi bir dizi ihtiyaç tanımlayan sınav sistemi sayesinde eğitim rant kapısına çevrilmektedir.

Buradan bakıldığında, sınav sisteminin özellikle emekçi çocukları için yüklendiği anlam daha iyi anlaşılmaktadır. Sınav sisteminin koca bir sektöre dönüştüğü yerde, parası olan daha iyi "hizmet" alacak, doğal olarak da daha başarılı olacaktır. Emekçi çocuklarının bir dizi imkandan yoksun olarak hazırlandığı sınava, burjuva çocukları dershaneler, özel dersler ve sınırsız kaynaklar eşliğinda hazırlanacak, bunun doğal bir sonucu olarak da üniversite kapıları onlara açılacaktır. Yani YGS, emekçi çocukları için "hayal kırıcı" bir işleve sahiptir.

Anlaşılacağı üzere, YGS, daha en başından eşitsizlik üzerine kurulmuş bir orta oyunudur.

"Şifre skandalı" hala hafızamızda

Hatırlanacağı gibi, geçen yıl yapılan YGS'de cevapların şifreli olduğu ortaya çıkmış, bu durum liseli öğrenciler tarafından tepki ile karşılanmıştı. Liseli gençlik uzun bir süreden sonra meydanlarda eylemli bir sürece girmişti.

Ortaya çıkan şifre gerçeği devletin gerçek yüzünü de açığa çıkarmıştı. Zira skandalın tüm açıklığıyla ortaya çıkmış olmasına ve liseli gençliğin alanlara çıkarak hesap sormasına rağmen devlet erkanı tam bir aymazlıkla ÖSYM Başkanı'nı korumuştu. Hatta Başbakan "Biz de mi gençlerimizi sokağa çıkaralım" diyerek alanlara çıkarak geleceğine sahip çıkan lise gençliğini hedef haline getirmişti. Diğer yandan "açıklamalar beni tatmin etti." diyerek skandalı geçiştirmeye çalışmıştı.

Yavuz hırsız rolü oynayan Başbakan ve kafilesi, bu düzenin liseli gençliğe verdiği değeri de göstermişlerdi. Onlar için önemli olan şey, yılları bulan emekleri bir anda gasp edilen, gelecekleri çalınan liseli gençlik değil, sömürü düzenlerinin devamını sağlayan çarkların sorunsuz olarak işleyebilmesiydi. İşte bugün de karşımızda aynı zihniyet dikilmektedir.

YGS sokakta yenilir...

Bu eşitsiz sınav düzeninde, ticari bir rant olan eğitim sisteminde hakkımızı savunmak sokakları boş bırakmayarak olur. Geçen yıl yükselen eylemli mücadele eğilimini hatırlayıp hedefe kilitlenerek mücadeleyi yükseltelim. Oluşan liseli gençlik hareketinin düzen içi reform talepleriyle boğulmasına karşı devrimci alternatifi şekillendirelim.

Sokaklarda söylenen her sözün cevabı olur. Sessizliğe mahkum olanlar biz değil, patronların kendisi olmalıdır. Baharın kavga çağrısını YGS karşıtı mücadeleyle büyütelim.

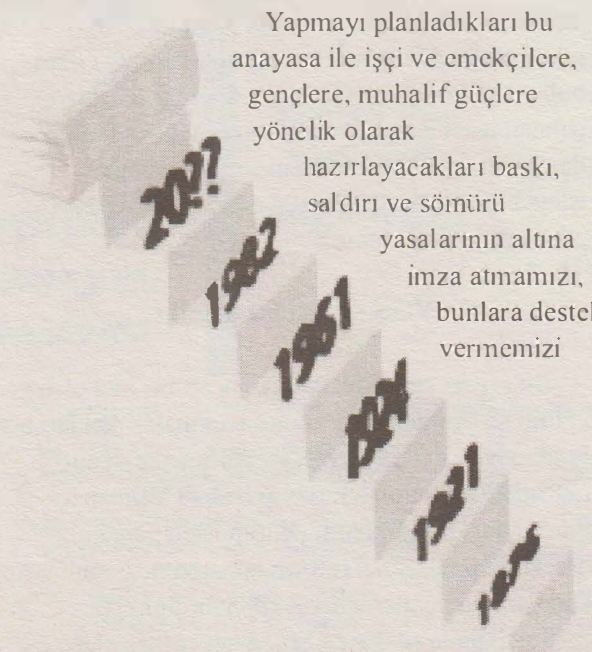
Anayasa oyunlarına alet olmayacağız!

Milli Eğitim Bakanlığı, "Türkiye'de yaşayan herkesin katılımıyla yeni bir anayasa yapılması gerektiğini" söyleyerek liselerde bu konuyla ilgili bir makale yarışması düzenliyor.

Sözde, bu yarışmayla birlikte 18 yaş altındakilerin yeni anayasanın yapılmasına katılıp katkı sunmasını amaçladıklarını söylüyorlar.

Bütün lise öğrencilerini kapsayan bu yarışma ile bizlerin de düşünceleri alınacakmış. Yarışmanın şartlarında dahi bunun hiç de gerçekçi bir yanının olmadığını görmek mümkün. Her okuldan okul idaresinin birinci seçtiği makale diğer okullarda birinci çıkan makalelerle değerlendirmeye alınacakmış. Bu bile kendi istediklerini seçeceklerini gösteriyor. Geriye kalanların düşüncelerinin onlar için aslında hiçbir önemi yok.

Aslında kendi düşüncelerinden ayrışan hiçbir düşüncenin onlar için bir önemi yok. Onlar bu yarışmayla bizleri tamamen kendi istekleri ve çıkarları doğrultusunda hazırlayacakları bir anayasanın parçası yapmak, kendilerine yedeklemek istiyorlar.

Yapmayı planladıkları bu anayasa ile işçi ve emekçilere, gençlere, muhalif güçlere yönelik olarak hazırlayacakları baskı, saldırı ve sömürü yasalarının altına imza atmamızı, bunlara destek vermemizi amaçlıyorlar.

Bugüne kadar bizim hiçbir söylediğimizi dikkate almayanlar, bugün kalkıp lise öğrencilerinin düşünceleri olmadan yapılacak anayasanın eksik olacağını söylüyorlar. Anayasa ile ilgili sözde bizim düşüncelerimizi almak için bu makale yarışmasını düzenleyenler, neden okullarımızda ve alanlarda eğitim sisteminden kaynaklanan sorunlar üzerine söylediklerimizi duymazdan geliyorlar?

Onların bu konudaki tutumları aslında çok açık. Bizler paralı eğitimin kaldırılması gerektiğini savunduğumuzda, sınav sisteminin yanlış bir bakış olduğunu ve kaldırılması gerektiğini söylediğimizde, bilimsel bir eğitimin hayata geçmesini savunduğumuzda karşımızda duruyorlar. Bu taleplerimiz için mücadele ettiğimizde bizleri disiplin soruşturmalarıyla, baskı ve cezalarla susturmaya çalışıyorlar.

Bugüne kadar söylediğimiz herşeyi görmezden gelen bu anlayış, sözde demokrasi safsatalarıyla bizleri kandırmaya, işçilere, emekçilere ve gençlere yönelik yeni sömürü, yıkım ve saldırganlık politikalarına olanak sağlayacak bir anayasanın yapımında bizleri kendilerine yedeklemeye çalışıyorlar. Bu sayede "anayasayı toplumun bütün bileşenleri ile yaptık" diyecek ve karşımıza çıkaracakları bütün saldırıları meşru göstermeye çalışacaklardır.

Bizler liseliler olarak bu oyunun parçası olmamalı ve bizleri kendi suçlarına ortak etmelerine izin vermemeliyiz.

Onların anayasa tartışmaları ile birlikte sözde demokrasi söylemleri karşısında bizler, eğitim sisteminde dayatılan tektipleştirme anlayışına karşı mücadele etmeliyiz. Onların bize sunduğu eğitim sistemi içerisinde karşılaştığımız ezberci, baskıcı, bilimsellikten uzak, gerici ve taraflı bir eğitim sistemi karşısında düşünen ve sorgulayan bireylerin yetişebileceği, düşündüklerimizi özgürce ifade edebileceğimiz bir eğitim sistemini istemeli ve bunun için mücadele etmeliyiz.

Eleme sınavlarına, paralı eğitime, ÖSYM'nin şifresine karşı

Geleceğine sahip çık!

Liseli arkadaşlar!

Her sene sınavlara bizim gibi yüzbinlerce genç giriyor. Pek azımız yerleşebiliyoruz. Ve hazırlandığımız dönem boyunca büyük bir zahmet ve emek harcıyoruz. Yaşamdan kopuyoruz. Kaygılanıp yok yere strese giriyoruz.

Üstelik milyarlarca liralık maddi bir külfetin de altına girmemiz gerekiyor. "Yoksa kazanamazsınız" diyorlar. Zaten binlerce lira ödeyip dershanelere gitmeden, yüzlerce liraya kaynak kitap almadan bir bölüme yerleşmek çok zor. Ve eğitim çoktan bir ticari sektör, dershane patronlarının da sırtımızdan geçindiği bir kâr alanı haline gelmiş.

Geçtiğimiz sene açığa çıkan şifre skandalı hafızalarımızdaki tazeliğini koruyor. Elbette bu "gelecek hırsızları" bu tür hilelere ilk defa başvurmuyorlar. Cevap anahtarındaki şifreler bu kez inkâr edilemez biçimde ortaya çıkınca, ÖSYM ve devlet erkânı çareyi "tesadüflere" sığınmakta buldu.

Zaman zaman hükümetten isimlerin de telaffuz ettiği, insanın kulağına hoş gelen "sosyal adalet", "fırsat eşitliği" gibi kavramlar hep lafta kalıyor. Üniversitenin kapıları biz işçi-emekçi çocuklarına gün geçtikçe daha fazla kapatılıyor. Tüm bunlar aslında iyi bildiğimiz şeyler...

Aslında en önemli sebeplerden birisi az önce değindiğimiz: yani dershane patronlarının küpünü doldurmak... Ancak sınavlara dayalı bu elemeci sistemin önümüze çıkartılmasının tek sebebi bu da değil.

Hepimizin eğitim görebileceği yeterli ve nitelikli eğitim olanağı yok. Ne bu durum giderilmeye çalışılıyor ne de dürüstçe itiraf ediliyor. Bunun yerine deniliyor ki, "Aslında hepinize yetecek üniversite var. Siz yeter ki sisteme ayak uydurun, bizim istediğimiz gibi sessiz uysal öğrenciler olun ve hayattaki tüm işiniz bir sonraki sınava hazırlanmak olsun!"

Tabii ki bu "bir sonraki sınav"ların sonu bir türlü gelmiyor. Yani bu sistem bizim özlem ve beklentilerimizi karşılamaktan uzak. Ama bunu sanki bizim eksikliğimizmiş gibi gösteriyorlar. Ve bizi kendi aramızda, yanımızdaki sıra arkadaşımızla bile rekabete sokarak bizden faydalanmanın fırsatına çeviriyorlar.

Arkadaşlar!

Bu bizim hayatımız ve yaşantımızı ilgilendiren en can alıcı kararların "devlet büyüklerimiz" (!) ve tuzu kuru sermayedarlar tarafından alınmasına, geleceğimizin bozuk para gibi harcanmasına seyirci kalamayız. Geleceğimizi kendi ellerimize almamız pekâlâ mümkün. Yeter ki bizde adım atacak cesaret olsun!

Devrimci Liseliler Birliği (DLB)

Klasik aldatmaca tekrarlanıyor...

Sınavlar kalkacak(mış)!

Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer, bir süre önce yaptığı açıklamada, sınav sisteminin ve dershaneye olan ihtiyacın ortadan kaldırılması gerektiğini ve bunun için de çalıştıklarını ifade etti. Milyonlarca öğrencinin hayatını 2 saatlik bir sınava sığdıranlar, işçi ve emekçi çocuklarından daha fazla kar elde edebilmek için dershaneleri meşrulaştıranlar, bu sefer de *"sınavın ve dershaneye olan ihtiyacın azaldığı bir eğitim sistemi hazırlıyoruz"* diyorlar.

Oysa mevcut eğitim sistemini yıllardır bizlere dayatan, sınav sistemini değişik adlarla önümüze koyan ve dershaneye gitmeyenin üniversiteye gidemeyeceği bir eğitim sistemini koruyanlar, bizzat bunu söyleyenlerin kendileridir.

Bütün bunlar kapitalizmin eğitim sistemindeki yansımalarıdır. Bunları uygulayanlar da aynı anlayışın temsilcileridir. Kapitalizmin doğasında her şey kar içindir.

Aynı şekilde, eğitim de 'birilerinin' kar etmesine hizmet edecek şekilde yapılandırılmıştır. Okullarda çeşitli adlarla bizlerden zorla toplanan paralardan tutun da üniversiteye giriş sınavlarında istenen paralara, dershanelere ödenen paralara kadar, hepsi eğitim sisteminin tam bir ticaret mantığıyla yönetildiğini göstermektedir.

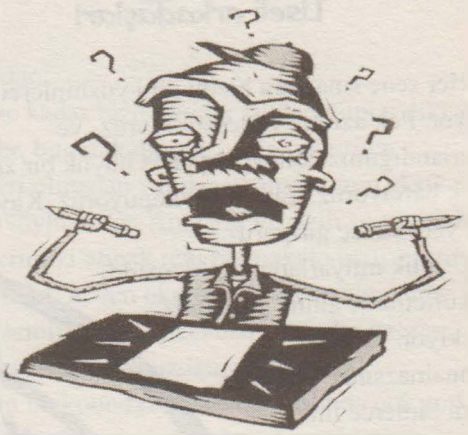
İşte bu yüzden Milli Eğitim Bakanı'nın söyledikleri içi boş sözlerdir. Yıllardır buna benzer sözler söylendi. Eğitim sistemindeki sorunların düzeltileceğine dair binbir türlü açıklama yapıldı. Fakat öğrenciler olarak yaşadığımız sorunlar artarak karşımıza çıkmaya devam etti.

Bugüne kadar okullarda verilen eğitimin kalitesini düşürerek bizleri dershanelere yönelmeye mecbur bırakanlar mı bizi bu sorundan kurtaracaklar?

Daha düne kadar dershaneleri özel okul statüsüne taşımayı düşünenler kendileri değil miydi?

Bu sayede dershaneleri büyük karlara kavuşturmadılar mı?

Bütün bunları yapanlar şimdi de dershaneye zorunluluğu kaldıracağız diyorlar.

Sınav sisteminin kaldırılacağına ilişkin söylemler ise bugüne kadar sıkça duyduğumuz türden söylemler. Eğitim sisteminin başındaki isimler, bugüne kadar sürekli yenilik yapacaklarını, eğitim sisteminde ve üniversiteye giriş sınavlarında düzenlemelere gideceklerini, güya bizler için daha iyisini istediklerini söylediler. Fakat sınav sisteminin kaldırılması şöyle dursun, sorunlarımız giderek katlanmaya ve büyüyerek karşımıza çıkmaya devam etti. ÖYS'den ÖSS'ye YGS ve LYS'ye... isimler değişse de eleme mantığına dayalı sınav sistemi olduğu yerde durmaya devam ediyor.

Eğitim sisteminde yapılan hiçbir değişiklik biz öğrenciler adına olumlu bir gelişme getirmemiştir. Yapılan değişiklikler paralı eğitim uygulamasının her geçen gün daha da artmasına neden olmuş ve bizleri daha zor durumlarda bırakmıştır.

Mevcut eğitim sisteminin başındakiler öğrenciler için olumlu değişiklikler yapmayacaktır. Çünkü onlar, mensup oldukları kapitalist sınıfa hizmet etmek, onun çıkarlarını savunmak için oradalar. Doğal olarak da eğitimin parasız olması, çok büyük paraların elde edildiği ve öğrencileri dershanelere zorunlu bırakan sınav sisteminin kaldırılması onların gerçekten isteyebilecekleri şeyler değil.

Bir şeyleri değiştireceklerse bu yine kendi çıkarları doğrultusunda olacaktır. Bugün yapmaya çalıştıkları ise bu söylemlerle gözümüzü boyamaktır.

Liseli gençler olarak yapmamız gereken şey, onların bu yalan ve aldatmalarına kanmamak, hakkımız olan parasız ve sınavsız bir eğitim sistemi için mücadele etmektir.

PATRONLARA YENİ RANT KAPISI AÇILIYOR...

Liseler "sponsor" almaya başladı

Milli Eğitim Bakanlığı sözde kayıt parası, kırtasiye masrafları vb. ihtiyaçların yanı sıra "okulların kendi ihtiyaçlarının karşılanması" amacıyla okullarda sponsorluk uygulamasına başlıyor.

"Uçlar birleşiyor" adındaki proje ile her okula bir şirketin sponsor olması ve okulda sponsor olan şirketin reklamının yapılması planlanıyor.

Bu projenin ilk uygulaması Sancaktepe İbn-i Sina İlköğretim Okulu'nda yapıldı. Türkiye'de elektrik malzemesi üretimindeki tekellerden biri olan ve aydınlatma alanında piyasanın yaklaşık %40'ını elinde bulunduran Vİ-KO, bu okulun sponsorluğunu üstlenmiş durumda.

Peki Vİ-KO neden bu sponsorluğu üstleniyor? Ya da şirketler neden bu sponsorlukları üstlenecekler?

Aslında bunun en somut yanıtını Vİ-KO'nun bu konudaki geçmişine ve bugününe baktığımızda görebiliriz. Sponsorluk meselesi gündeme yeni gelse de aslında pilot uygulamanın yapıldığı İbn-i Sina İlköğretim Okulu'nda fiili olarak yaşanan bir durumdu. Okul idaresinin Vİ-KO ile çok sıkı ilişkileri vardı. Bu okuldan mezun olanlar (tabi ki idarenin önerdiği kişiler) daha ilköğretimi bitirir bitirmez Vİ-KO'da çalışmaya başlıyorlar.

Çoğunlukla 18-20 yaş arası işçi çalıştıran, askerlik dönemi gelince işçileri işten atan Vİ-KO patronu, çocuk emeği sömürüsü üzerinden kendine bir düzen oturtmuş. Vİ-KO Elektrik'in bünyesinde aynı zamanda bir çıraklık okulu bulunuyor. Anlaşmalı olduğu İbn-i Sina İlköğretim Okulu'ndan mezun olan gençleri 'çıraklık okuluna' alıyor. Böylelikle çocuk işçi çalıştırıyor. Çıraklara ödenen ücret ise son derece düşük. Tüm bunların yanında, dersler iptal ettirilerek çocuk işçiler fazla mesaiye zorlanıyor. Böylece Vİ-KO patronu çocuk emeğinin aşırı sömürüsü üzerinden servetine servet katıyor.

Vİ-KO'da çalıştırılan işçilerin gördüğü muamele de cezaevini aratmayacak nitelikte. 12 saatlik zorunlu vardiyalarla çalıştırılan işçiler her an baskı ve aşağılanmayla karşı karşıya kalıyorlar. İşçiler hakkında en ufak bir durumda dahi tutanak tutuluyor, parmak izleri alınıyor. Tuvalete gitmek için dahi anahtarı ustalardan istemeleri gerekiyor.

Bu sponsorluk uygulaması ile asıl olarak nelerin hesaplandığı uygulamanın ilk örneği ile son derece açık bir şekilde gözler önüne serilmiş vaziyette. Nasıl ki Vİ-KO burada kendisi için öğrencileri ucuz işgücü olarak çalıştırıyorsa diğer şirketler de bu sponsorluk işine aynı amaçla gireceklerdir. Onlar da diğer okullar üzerinden kendilerine böylesi olanaklar yaratarak karlarını büyütmenin hesabını yapmaktadırlar.

Netice itibariyle "Uçlar birleşiyor" adıyla allayıp pulladıkları her okula bir sponsor uygulaması sermayeye hizmet etmeyi amaçlamaktadır.

Diğer taraftan bakacak olursak, katkı payı ya da kırtasiye masrafları gibi paralı eğitim uygulamalarını haklı göstermenin bir çabasıdır bu aynı zamanda. Ailelerimizin maaşlarından, aldığımız her şeyden kesilen vergiler sanki bu ihtiyaçları karşılamaya yetmiyormuş gibi bir izlenim oluşturarak atılan bu adımın öğrencilerin ve velilerin yararına olduğunu savunuyorlar. Fakat eğitimin her düzeyde parasız olması gerekirken bu güne kadar bizlerden çeşitli isimlerle haraç aldılar. Sponsorluk uygulaması hayata geçtiğinde de farklı bir şey olmasını beklememek gerekiyor.

Paralı eğitim sisteminin tam anlamıyla kaldırılabilmesi ancak bizlerin yürüteceği mücadele sonucunda olacaktır. Yoksa kapitalist sistemde her şey kar için vardır ve paralı eğitim sistemi de bunun sadece bir yanıdır.

"Yeni" bir bilmece: Zorunlu eğitim 12 yıla çıkarılıyor...

Yeni olan rakamlar, eğitim sisteminin gerici özü aynı!

Eğitim sistemi bir bilmeceye döndü. Çeşitli rakamlar telaffuz ediliyor. İstediğin kadar topla çıkar, çarp, böl, eğitim sistemi çarpıklığın ifadesi olmaktan öteye geçemiyor.

Zorunlu eğitim 4+4+4 formülüyle 12 yıla çıkarılıyor. 8 yıllık kesintisiz eğitim kaldırılarak ortaokullar yeniden devreye sokulacak. Mecburi eğitim, lise de dahil edilerek 12 yıllık kesintili eğitim biçiminde sürdürülecek. Yani 1997'de hayata geçirilen 8 yıllık 'kesintisiz' eğitim sisteminin üstü çizilecek. Eğitim Şûrası'nın kararlarıyla hazırlanan kanun teklifi önümüzdeki günlerde Meclis'e sunulacak.

Bu girişim beraberinde bir dizi tartışmayı da getirdi. Fakat bizim asıl tartışmamız gereken bu düzenlemenin bizim yaşamımızda nereye oturduğudur?

Dinci gericilik dört nala

Bu yeni düzenlemenin amacı nedir? Eğitim, burjuvazinin kendi çıkarlarını tüm toplumun çıkarına olduğu yanılsamasını yarattığı kurumlardan biridir. Burjuvazi ilköğretimden üniversiteye kadar eğitim kurumlarında kendi ideolojisini yayar. Bir yandan bu sömürü düzenini meşrulaştırır, diğer yandan bizlerin bu asalak sisteme isyan etmememizi, boyun eğmemizi sağlar.

Bunu nasıl yapar? "Tek millet, tek bayrak, tek dil" resmi ideolojisini pompalayarak yapar. Bilimsel düşüncenin yerini, bir çöplükten öte değeri olmayan hurafelerini koyarak yapar. Bizleri sindirerek, bilimsel düşüncenin ışığında sorgulamamızı engelleyerek yapar.

Sistem açısından bunun en uygun yanlarından biri de dinsel gericiliğin yaygınlaştırılması ve biat eden, şükreden bir toplumun yaratılmasıdır. Bu, bu güne kadar zaten inceltilmiş biçimde yapılıyordu. 12 Eylül döneminin ardından dinsel gericilik sistematik bir tarzda palazlandırıldı. Bugün ise iktidarda olan AKP hükümeti eliyle okullarda dinsel gericiliği yaymak için çeşitli uygulamalar özel bir tarzda hayata geçiriliyor. Eğitimin toplumun geleceği açısından taşıdığı önem ortada. Bu nedenle müfredatın biçimlendirilmesinden pratik uygulamalara kadar hemen her alanda dini öğeler eğitim sürecine adım adım iliştiriliyor. Sayısız uygulamalardan, yardımcı kaynakların içeriğine kadar her araç, eğitimin dinci-gerici içeriğini güçlendiriyor.

Müfredattaki düzenlemeler, cami gezileri ya da yarıyıl tatilindeki umre gezileri nereye oturuyorsa, eğitimin 4+4+4 şeklinde parçalanması da aynı yere

oturuyor.

Böylece İmam Hatip Liseleri'ne giriş yaşı düşecek. Yani bu liselerin orta bölümleri yeniden canlanacak.

Her ne kadar düzenleme "mesleğe yönelme" şeklinde ifade edilse de Eğitim Sen, ilköğretim dördüncü sınıfta okuyan bir çocuğun pedagojik olarak, kendi iradesiyle meslek seçimine yönelmeyeceğinin ortada olduğunu belirtiyor.

Alt yapı olmadan sistem değişikliği

Eğitim süresinin 12 yıla çıkarılması tartışılırken bunun alt yapısının sağlanması için nasıl bir çalışma yapıldığı ise ele alınmıyor. Çünkü böyle bir hazırlık yok. AKP hükümeti eğitim sisteminin artık yapısal hale gelmiş sorunlarını çözmek için hiçbir adım atmıyor. Aksine derinleştirdiği paralı eğitim uygulamaları ile bu sorunlara yenileri ekliyor.

Örneğin okulların fiziki yapı ve donanım açısından yaşadığı eksiklikler sağlıklı bir eğitim hizmetinin verilmesini güçleştiriyor. Okulların büyük bölümünde araç-gereç, kütüphane, altyapı donatım yetersizlikleri sürüyor. Öğrenciler, büyük kentlerde 40-50 kişiye varan kalabalık sınıflarda, kırsal kesimde ise birleştirilmiş sınıflarda öğretim görmeye çalışıyor.

Dahası ticarileştirilen eğitim sistemi nedeniyle binlerce öğrenci daha ilköğretim sıralarındayken öğrenim hayatını bırakmak zorunda kalıyor.

Atama bekleyen binlerce öğretmen dururken ve binlerce öğretmen eksiğinden bahsedilirken hala öğretmenler kadroya alınmıyor ve ücretli olarak kölelik koşullarında çalıştırılıyor. Eğitim Sen'in şu verisi ise oldukça dikkat çekici: *"Ücretli öğretmen görevlendirmelerinin, yoğunluklu olarak yoksul olan ve Bakanlık'ın beklediği kadar "katkı payı" verilmeyen bölgelerde olması dikkat çekici olan bir diğer noktadır. Gelir düzeyi yüksek olan semtlerde kadrolu öğretmenler görevlendirilirken, yoksul semtlerdeki okullarda ücretli öğretmenler görevlendirilmekte, bu anlamda bizzat MEB tarafından yurttaşlar arasında "resmi ayrımcılık" yapılmaktadır."*

8 ya da 12 yıl, paralı eğitim kıskacındayız

Bu uygulama ile eğitim sisteminin bir bütün olarak daha da gericileştiğini söyleyebiliriz. Fakat

bunun yanı sıra eğitim sisteminin zaten içinden çıkılmaz sorunlarla boğuştuğu ve bunlar çözülmeden eğitim süresinin uzatılmasının bir anlamı olmayacağı açık.Çünkü okullar her iki durumda da kar-zarar hesabıyla tıpkı piyasada faaliyet gösteren "şirketler" gibi işletilmeye devam edecek. Bizler bu işletmelerde müşteri olarak ödediğimiz para kadar nitelikli eğitim alabileceğiz. Bu durumlarda biz emekçi çocuklarının payına kalabalık sınıflar düşerken, burjuvaların çocukları her türlü imkanla donanmış okullarında yağlı müşteriler olacaklar. Yine ırkçı, gerici ve cins ayrımcı öğelerle bezenmiş bir müfredatın yalanlarıyla beynimiz yıkanacak.

İşte kapitalizmin bizlere çeşitli formüllerle sunduğu farklı biçimlerin özünde bir farkı yoktur.

Sosyalizmde ise eğitim, emekçileri özgürleştirmeye, sosyalizmin inşasına etkin biçimde yöneltmeye ve sınıfların ortadan kaldırılmasına hizmet eder. Materyalist dünya görüşünc, komünizmin ilke ve değerlerine dayalı, bilimsel, demokratik ve laik bir eğitim politikası izlenir.

Eğitim her düzeyde parasızdır. Tüm eğitim araç ve gereçleri kamu fonlarından karşılanır.

17 yaşına kadar zorunlu genel ve politeknik eğitim görülür. Eğitim, üretici çalışma ile birleştirilir.

"Geleceğine sahip çık!"

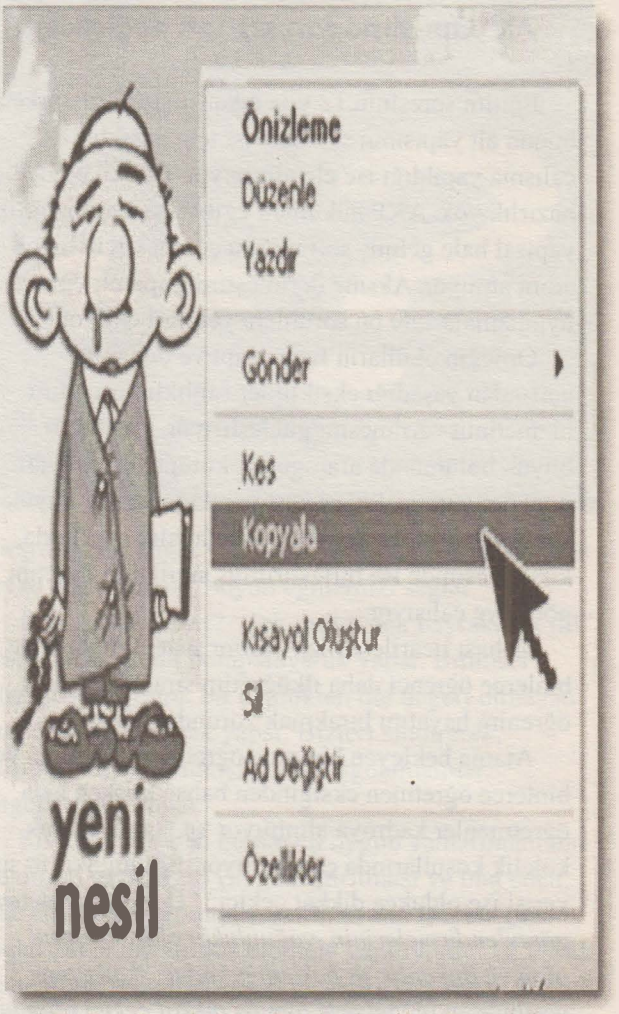
Toplum mühendisliğine soyunan AKP'nin şefi Erdoğan'ın "dindar bir nesil yetiştirmek istiyoruz" sözleri tüm köşe yazılarına kaynak olmakta son günlerde... Erdoğan'ın, bu söylemine gelen tepkileri göğüslemek için kullandığı "tinerci mi olsunlar" ifadesi ise tam bir polemik ortamı doğurdu. "Kibar liberal" yakınmalarla dolu köşe yazıları geldi burjuva medyadan bir bir.

Yapay olarak üretilen laik-dinci kutuplaşması

Heykelleri "ucube" diyerek yıkan, evrim "günah" diye bilimden uzaklaşan ve temelde toplumu gericileştirme amacı güden AKP ve onun şefinin gençlik üzerine kurduğu bu hesaplar yeni olmadığı gibi şaşırtıcı da değildir elbet. Dinci/gerici AKP hükümetinin tüm politikları, en başından beri bu amaca hizmet etmektedir zaten. Ne var ki İmam Hatip Liseleri, İlahiyat Fakülteleri, sözleşmeli personel ataması bu yıl içinde yapılacak 9 bin din görevlisi ve her mahallede sayısı çift hanelere ulaşan Kuran kursları, dinci/gerici AKP'nin amacına ulaşmasında yetersiz kalıyor olacak ki, sağlık harcamaları bir önceki yıl bütçesine göre %16 düşerken, 2003'ten bu yana Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bütçelerden aldığı pay 771 milyon TL'dan, 3.9 milyar TL'ye kadar artmış durumda.

Ülkede birtakım soyut kutuplaşmalar yaratan ve bunu bir "oyalama taktiği" olarak kullanan burjuva partiler, bu oyun üzerinden hep daha temel hedeflere yürümüşlerdir. Örneğin laik-dinci kutuplaşmasını yaratan bu burjuva partiler güruhu, sözkonusu sermayedarlar, emperyalist savaş ve saldırganlık, faşist baskı ve terör olduğunda hep beraber masaya oturup, aynı kararla işçi ve emekçilerin hayatını karartmaya çalışabilmektedirler.

Sigortasız çalışan çocuk işçilerin sayısını gün be gün arttıran, temel hakların torba yasalarla silip süpürülmesini, neoliberal

politikalar ekseninde eğitimin ticarileştirmesini sağlayan bizzat bu sermaye düzeni ve onun işbirlikçileridir. Yani bir diğer deyişle "dindar nesiller" yetiştirmek isteyenlerin de içinde bulunduğu bir anlayıştır.

Kendisi hakkında düzenlenen mahkeme fezlekesinde "zimmet, kamu biletlerinde kalpazanlık, resmi evrak ve kayıtlarda sahtecilik, cürüm işlemek için teşekkül oluşturmak, ihaleye fesat karıştırmak" yazan ama buna rağmen İçişleri Bakanı yapılan İdris Naim Şahin'lerin anlayışıdır. "Herkesin aklını başına alması gerekiyor. Bu ülke özgürlüklerin alabildiğince var olduğu ve doya

doya yaşandığı bir ülke. Var olan özgürlüklerin varlığını itiraf edecek kadar beyni aklı özgürlükten yoksun olan birtakım insanlar var. Bu gerçekle karşı karşıyayız" diyenlerin "gerçeküstü" anlayışıdır!

Erdoğan'ın söylemleri burjuva hukukuna göre suç!

"Dindar bir nesil özgürlüklere saygılıdır; dindar bir nesil, farklı düşüncelere, farklı inanç gruplarına da saygılıdır. O terbiyeyi alarak yetişmiş bir nesiliz biz. Bu saygının nasıl gösterilmesi gerektiğini de bugüne kadar gösterdik" diyor bir de Erdoğan. Sorulmalıdır: 2 Temmuz tarihi de bu "saygının" nasıl gösterildiğinin tarihsel bir ifadesi midir?

Sorulmalıdır: Başka insanların el veya ayaklarını sakatlayanlara cani denir. Ya beyni yok edenlere ne demeli?

Erdoğan'ın hiç çekinmeden sarf ettiği tüm bu sözler esasen, bizzat burjuva hukukuna göre de suç teşkil ediyor. Zira 2005 yılında yürürlüğe giren Türk Ceza Kanunu'nun 3. maddesinin 2. fıkrasına göre "Ceza Kanunu'nun uygulamasında kişiler arasında ırk, dil, din, mezhep, milliyet, renk, cinsiyet, siyasal veya diğer fikir yahut düşünceleri, felsefi inanç, milli veya sosyal köken, doğum, ekonomik ve diğer toplumsal konumları yönünden ayrım yapılamaz ve hiçbir kimseye ayrıcalık tanınamaz" denilmektedir.

Burjuvazinin vatanı

"Dindar olma" durumunun zıttı olarak kullandığı "tinerci" kavramının, bizzat bekçiliğini yaptığı sermaye düzeni tarafından oluşturulduğunu da gayet iyi bilen Erdoğan, "bir haftadır köşelerinde yazanlara sesleniyorum; bu gençliğin tinerci olmasını mı istiyorsunuz? Siz bu gençliğin büyüklerine isyankar bir nesil mi olmasını istiyorsunuz? Siz, bu gençliğin milli, manevi değerlerinden kopuk, hiçbir istikameti, meselesi olmayan bir nesil mi olmasını istiyorsunuz?" demişti son olarak.

Madem Erdoğan milli ve manevi değerlerden dem vuruyor, yazıyı Nazım Hikmet'ten bir alıntıyla bitirelim: "Burjuvazinin 'vatanı', işçiler ve emekçiler için işsizlik, açlık ve sefalete katlanmak, kirli savaşlara sürülmek, kardeş halkları katletmek demektedir. Bunlara karşı durmak, 'vatan haini' olmayı gerektirmektedir!"

"Tarihin en ciddi sınavı": YGS

27 Mart 2011'de yapılan YGS'deki şifre skandalı ile eğitimin kapitalist sistemdeki işlevi bir kez daha ortaya çıkmıştı. Ülkemizde gerçekleşen YGS'de bu tür bir skandalın ortaya çıkması, milyonlarca gencin haklarının devlet eliyle gasp edildiğini bir kez daha açığa çıkardı. YGS ile hayatları çalınan lise ve dershane öğrencileri, şifre skandalını protesto etmek için alanlara döküldüler. Üniversite sınavına giren liseli gençlerin alanlara hızlı bir şekilde dökülmesi ve ailelerin de çocuklarını desteklemesiyle gelişen süreç basın ve medya kuruluşlarında geniş yer buldu. Kapitalizmin geleceksizliği içinde boğulan biz gençlerin bir de şifrelerin içinde boğulması bu durumun oluşmasını sağladı. Kapitalist eğitimin paralı olmasından ve giderek gericileşmesinden rahatsız olan gençlik, tepkisini her alanda ortaya koyuyordu.

ÖSYM, basına yaptığı ilk açıklamasında "şifre yok", ikincisinde "var", mahkemede ise "kesinlikle şifre yok" diyerek tutarsızlığın ve ciddiyetsizliğin dibine vurmuştu. Dönemin YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın "Bu tarihin en ciddi sınavıdır" diyerek devleti ve kurumlarını aklamaya çalışması gerçekten gülünçtür.

Oysa YGS'de yaşanan skandallar zinciri saymakla bitmiyordu. Şifrelerin daha çok gündemde olması, sınavdaki haremlik, selamlık uygulamasını zayıf bir şekilde gündeme getirmişti. Adaya özgü soru kitapçığı uygulamasının taşıdığı anlam ise şifrelerin açığa çıkması ile birlikte daha iyi anlaşılıyordu. Ayrıca liseli bir gencin, annesinin dershane parası ödeyemediği için hapse girmesine dayanamayıp intihar etmesi, başka bir liselinin de sonuçlar açıklandığında düşük puan aldığı için intihar etmesi eğitimin bu sistemde ne kadar vahim bir tablo çizdiğini ortaya çıkartmıştır.

Dershane sistemi ile paralı eğitim normalleştirilirken diğer bir yandan da rekabetçi sistemin getirdiği bireyci anlayış biz liseli gençliğe sunulmuş eğitimin çürümüşlüğünü göstermektedir. Biz devrimci liselilerin sokaklarda ve alanlarda mücadele bayrağını yükseltmemiz gerektiği ortadadır.

Yalanları gençliğin haykırışını boğmaya yetmez...

Bu yol Umre'ye çıkmayacak!

2011'e damgasını vuran "Arap Baharı" ayaklanmalarının yıldönümünün üzerinden az bir zaman geçti. Yangının fitilini ateşleyen Tunuslu işsiz gencin kendisini yakmasının ardından diktatörlüklerine karşı isyan bayrağını çeken Arap emekçileri, krizi derinleşen kapitalist sistemin efendilerine de sahnede yalnız olmadıklarını gösterdi.

Geleceksizlik varsa, isyan engellenemez!

"Arap Baharı"nı hazırlayan geleceksizliği tüm dünyada gençliğin başına saran emperyalistler hızla harekete geçti ve bölgeye ilişkin güvenlik toplantılarını AKP şeflerinin ev sahipliğinde yapıp "istikrar" sözü aldılar. Bu söz Türkiye burjuvazisinin de içine su serpti. Sadece birkaç ay içinde liseli gençlik de zaten şifreleri çözüp skandalların ardından elemeci sınav sistemine karşı sokağa çıkacaktı.

Açıktır ki gençliği baskı, yozlaşma ve yasaklarla esaret altına almak sermaye düzeninin en büyük ihtiyaçlarındandır. AKP şefleri polis devleti uygulamalarını hızlandırırken zaten polis-idare işbirliğinde karakola çevirdikleri okullarımızı "F-tipi"ne çevirdiler. Uyuşturucu ve yozlaşmanın her türden oyunu daha da yaygınlaştı. Bunların yanında, dinsel gericiliği toplumun bilincini bulandırmak için kullanırkenki ustalığını efendilerine defalarca kanıtlamış AKP iktidarı, toplumsal yaşamın her alanında olduğu gibi eğitimde de diğer gerici burjuva uşaklarına parmak ısırtacak bir çabayla her türden ortaçağ kalıntısını yeniden icat ederek okullara soktu.

Şifreleri çözdük, oyunları boşa düşüreceğiz!

ABD'de sömürücü asalakların "Mekke"si Wall Street, "biz %99'uz, ve siz %1'in bizden çaldıklarınızı alacağız!" diyenlerin işgal eylemini yaşıyor. Başta Yunanistan olmak üzere, Avrupa'da kapitalizmin krizine karşı kitle eylemleri durmak bilmiyor. Arap Baharı bir kışı daha alevler içinde devirirken, sovyet cumhuriyetlerine çöreklenen asalak sermaye sahipleri Kafkaslar'da ektikleri rüzgarları fırtına fırtına olarak biçiyorlar. Gençlik

hepsinde en önde yerini almıştır.

Açık ki, Türkiye gençliği bir istisna olamaz. Bu nedenle, sahnede gerici yüzlerini hazır tutmuş olan burjuvazi AKP şeflerini sessizce takdir etmektedir. Ders kitaplarına giren hurafeler, her türden dinci gerici örgütlenmenin önünün açılması, kadrolaşma ve şimdi de "Umre Gezisi"... Elbette bunu AKP şahsında burjuvazinin şövenist yalanlarından, savaş çığırtkanlığından ve rekabetçi yozlaşma ortamından bağımsız göremeyiz. Ancak şunu da göz ardı edemeyiz ki, bu dünyayı dar ettikleri bizlerle dalga geçercesine onlara ne kadar itaat edersek, sömürü düzenlerine na kadar boyun eğersek, "öbür dünyada 'rahat' edeceksiniz" diyorlar.

Yaşadığımız sorunların sebebini metafiziğe gizlemek, çözüm olarak yine metafiziği göstermek, elbette işlerine gelmektedir. Ne açlığın hesabını soralım, ne emperyalistlerin yakasına yapışalım, ne de elimizden alınan sağlık hakkımız için mücadele edelim. Kendimizi metafiziğe mahkum edip "öbür dünyayı" bekleyelim istiyorlar. Onlar yaşadığımız sorunlar, mahkum edildiğimiz sefalet, süren cinayetler ve emperyalist savaşlar karşısında yalvarmamızı bekliyorlarsa, biz de "öbür dünyayı" istiyoruz! Sömürü ve sefalet karşısında "cennet" vaat ettikleri Arap gençliğine bir bakalım. Büyük grevlerde ve eylemlerde yerlerini alıp devlet terörüne ve cinayetlerine karşı inançlarını koruyorlar ve zulme diz çöktürüyorlar. Yürekleri devrim için çarpıyor ve onlar diktatörlerin olmadığı, zulmün olmadığı, sefaletin son bulduğu bir dünya istiyorlar.

Biz de başka alem istiyoruz!

Diplomalı işsizlik, staj sömürüsü, emperyalist savaşlar, polis-devlet terörü... Hepsi sömürü ve sefalet için, hepsi bu düzen sürsün, patronlar zenginliklerini büyütsün diyedir. Bu düzen bundan ibaretse, biz de öbür dünyayı kabul ediyoruz.

Bu düzeni patronların başına yıkacağız, emperyalistleri başımızdan defedeceğiz ve insanca bir yaşamı, yani sosyalizmi kuracağız. Bu yolun taşları yüz yılı aşkındır sürüyor ve alınteri ile yaşayanların yolu bu yoldur.

Kimse boşuna heveslenmesin, bu yol da Umre'ye çıkmaz!

S. Güven

Meslek liseleri "ölüm merkezi"

LİSELİ TAHA ELEKTRİK AKIMINA KAPILDI

OKULDA KORKUNÇ ÖLÜM

Merhaba arkadaşlar,

Ben bir meslek lisesi öğrencisiyim. Bir kaç hafta önce televizyonda izlediğim bir haber beni çok etkiledi. Bir meslek lisesi öğrencisi okulda elektrik çarpması sonucu hayatını kaybetti.

Daha önce de benzer haberlere denk gelmiştim. Liselerde yaşanan ölümlerin hepsi nedense yoksul ailelerin çocuklarının okuduğu okullarda yaşanıyor. İlk başlarda bu hiç dikkatimi çekmiyordu, artık çekiyor.

Çünkü emekçi mahallelerindeki liselerde okuyan öğrencilerin bu ülkeyi yönetenler için hiçbir önemi yok. Ölmüş ya da yaşamış fark etmez. Ola ki liseyi kaza bela bitirdik, bu sefer sermayedarların fabrikalarında hiçbir önlem alınmadığı için ölmek bizlerin kaderi oluyor.

Nasıl ki elektrik çarpması sonucu hayatını kaybeden arkadaşımız ticarethane gibi işleyen okulun kullandığı kaçak elektriğe kapılarak öldüyse, bizler de aynı akıbetle karşılaşabiliriz.

Arkadaşlar, meslek lisesi öğrencilerini düşük ücretlerle fabrikalarda çalışacak kalifiye köle görenlerin bize dayattığı geleceksizliğe karşı çıkmalıyız.

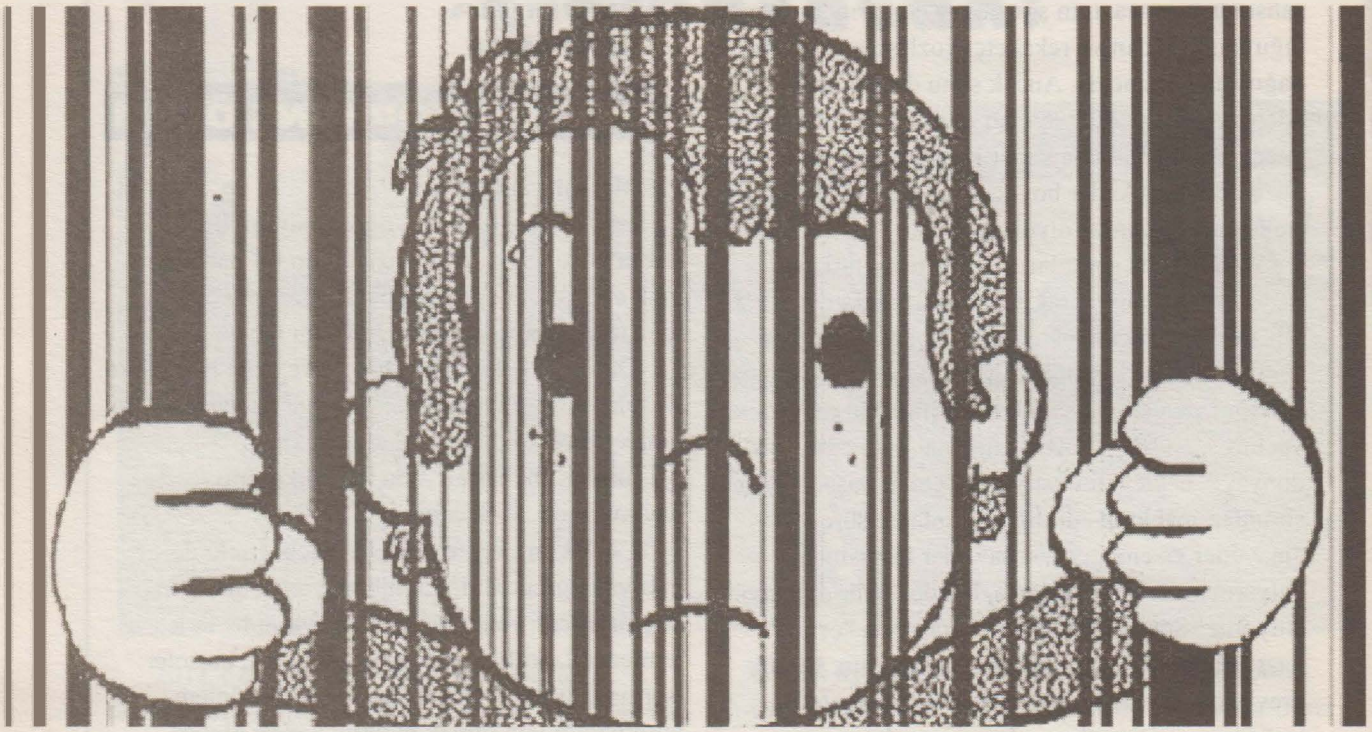
Bizlerden sürekli olarak aldıkları kayıt parası, aidat, spor parası, atölye parası gibi haraçlarla bizi soymalarına izin vermemeliyiz.

Mesleki eğitim için kurulan atölyelerde ilkel araç ve gereçlerle çalışmayı reddetmeliyiz. Aksi durumda her an ölümle karşı karşıya gelebiliriz.

Okullarımızı ticarethane olmaktan, mesleki eğitim atölyelerimizi ölüm atölyesi olmaktan çıkarıp bilimsel eğitim merkezlerine dönüştürmek için mücadele etmeliyiz.

GOP'tan meslek lisesi öğrencisi

Çocuklar büyüyecekse eğer bilinçlerimiz silinmemeli!

*"Bu topraklarda bir bebek doğduğunda kulağına fısıldarlar "adınla yaşa" diye. Sizi adınızla yaşatmayanlar bu topraklardan mı? Bu dünyadan mı? Onlar da insan mı? "**

H.K., "Bazı arkadaşlarımıza adli tutuklular tarafından defalarca tecavüz edildi. Bazen zorla pantolonlarımızı indirmeye çalışıyorlardı. Yaşadıklarımız anlatılır gibi değil."

Ş.A., "Orada çok kötü şeyler yaşadım. Adliler, boğazımıza ip takıp sıkıyorlardı. Bizi dövüyorlardı. Terörist olduğumu söyleyip öpmemiz için yüzümüze bayrak uzatıyorlardı. Öpmek istemediğinde ise yine dövüyorlardı"

Pozantı'da kendilerini en fazla zorlayan sorunun cinsel istismar olduğunu belirten A.K., daha birçok sorunla boğuştuklarını ifade etti. "Adli suçlular geceleri arkadaşlarımızı zorla yataklarına çağırıyorlardı. Gözümüzün önünde arkadaşlarımızın kafasını kırıyorlardı Ama cezaevi idaresi her zaman konuyu örtbas etmeye çalıştı" diye konuştu.

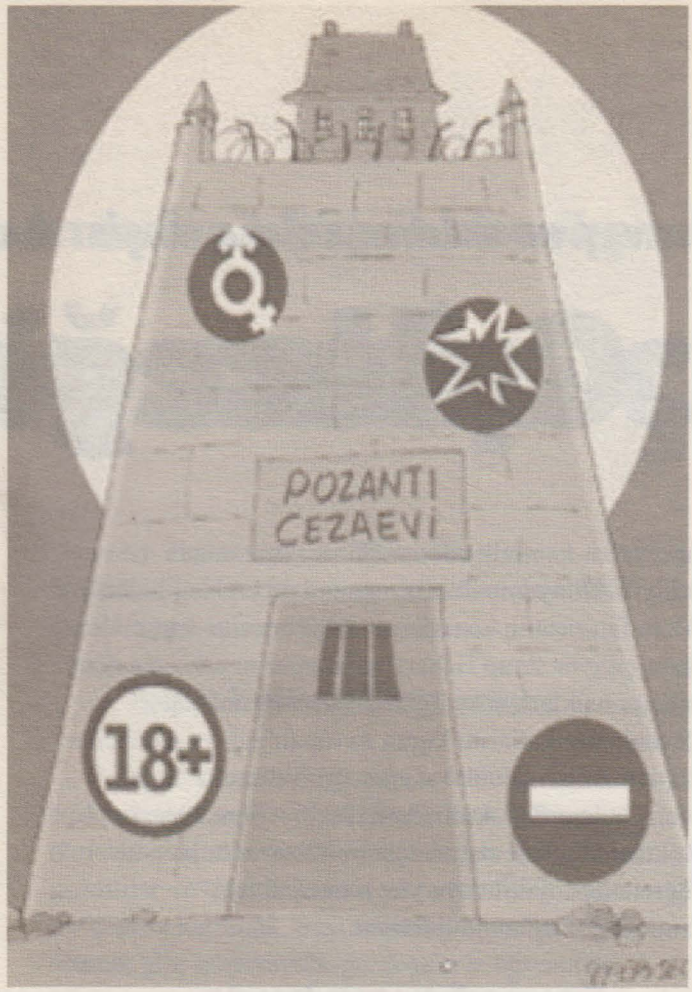
İsimleri kısa kısa yazılıyor. Fakat yaşadıkları uzun uzun anlatılacak gibi değil. Çünkü onlar bu topraklardan, bu dünyadan. Onlara bunu yaşatanlar da bu topraklardan, bu dünyadan ve dil varmaz ama onlar da insan.

İsimleri kısa kısa yazılıyor! Çünkü olumsuz etkilenmemeleri için düzenin yasaları bunu denetliyor. Ama yaşadıkları burjuva düzen hukukunun çocuk haklarını ne kadar uyguladığını gösteriyor.

Adana Pozantı Çocuk Cezaevi'nde kalan, artık adları "taş atan çocuklar" olarak kabul edilen çocukların yaşadıklarını anlattıkları bir röportajla bu gerçek ortaya çıktı. İfade ettikleri olaylar aslında tek başına onların yaşadıklarıyla sınırlı kalınmadığını gösteriyor.

B-4 koğuşunda yaşananlara ilişkin soru önergeleri verildi, meclis ve medya konuya ilişkin gündeminde yer verme ciddiyetini gösterdi! Sadece bir cezaevinde bir koğuşta yaşanmış bir olay gibi sunmaya özen gösterdiler. Şimdi savcılar tutuklamak için ifadeleri almakta tereddüt etmedikleri çocuk mahkumlarını yaşadıklarıyla ilgili ifade vermeye çağırıyorlar.

Ama tüm hayatımız gibi bir tekrarı bir gerçeği görmekteyiz. Tüm basında Yılmaz Güney'in Duvar filmine göndermeler yapılmış. Film değil gerçek diyerek hayretlerini ifade etmek istemişler. Ama unuttukları koskoca bir gerçek dikiliyor karşılarında. Yılmaz Güney

sesleniyor tüm insanlığa; *"bu filmde anlatılanlar, yaşanmış olayların yeniden harmanlanmasıdır. Onlar, kan, ateş ve gözyaşı içinde, duvarların karanlığında ışığı ve suyu aramışlardı... Bu filmi onlara, el yordamı ile ışığı ve suyu arayan küçük arkadaşlarıma adıyorum."*

B-4 koğuşunda yaşananlarla Duvar filminin 4. Koğuşu arasında fark yok. B-4 her yerde ve her zaman diliminde var. Asıl bunu atlayarak gerçek haberi yansıtmak da kirliliğe ortak olmak demektir.

Kürt halkının mücadelesini kırmak için her yolu deneyenlerin bir de çocuklara yaptıklarını öğrendik. Aslında bildiğimizin üstüne bir ek yok ama düzenin "değişim" dediğinin ne olduğunu gösteriyor bizlere. Kürt halkının "taş atan generalleri"ni yıldırmak için, zindandan çıktıklarında onurlarını yitirsinler diye onları kurtların ortasına bırakmışlar. Yurtseverlik kimliğiyle hapsedileni adlilerin içine bırakarak dolaylı işkencelerini başlatmışlar. Şimdi gerçekler yüzlerine vurulduğunda bir soruşturma ve idarenin ihmali açıklamasıyla geçiştirmeye çalışıyorlar. İnkar ve imha politikası dün neyse bugün de o var karşımızda. İşkence, tecavüz, tecrit olarak zindanda karşımıza çıkan bir halkı teslim almanın sacayaklarından biridir.

Şimdi bir kez daha elindeki montu gerillaya uzatan komutan geliyor karşımıza. O montu verdiği çocuk şimdi hangi cezaevinde hangi tecrite mahkum edildi. Ya da yıllardır görüsünde kendi anadilinde hosgeldin demek bile "disiplin" cezası olan özgür tutsakları hangi köşeye koyarak yazacağız Pozantı gerçeğini. Kirli savaş sürüyor ve sürecek son savaşa kadar.

"Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın gözaltı ve cezaevi deneyimi nedeni ile özellikle eğitimi sekteye uğrayan çocuklar için yürüttüğü psiko-sosyal destek programı çerçevesinde belli çocuklarla görüşmelerinin devam ettiğini ifade etti. O görüşmeler sırasında çocukların kendilerini daha açık bir şekilde ifade etmeye başladığını belirten Gelegen, 'Örneğin çocuklardan bir tanesi, çok küçük yaştaki bir çocuğun koğuş sorumlusu tarafından zorla yatağına alındığını, onun çığlıklarını duymamak için kulaklarını kapattığını anlattı. Bunların hepsi ruhlarında derin yaralar bırakacak olaylardı ve çocukların hem birbirleriyle ilişkilerini hem de dünya ile ilişkilerini derinden yaralayan meselelerdi' dedi."

Merak etmeyin derinden yaralar da kabuk bağlar. Kapanır ama izi kalır. İşte o izlerle hatırlanır geçmiş ve gelecek, o izlerin üzerinde çizilir. Bu düzenin kirlettiği insanların yaraları daha derindir. Unutulmasın ki o çocuklar sokakta büyüdüğü için değil bir halkın özgürlük savaşçıları oldukları için bu işkencelere maruz kaldılar. Bundan dolayıdır ki onlar hala savaşın içinde büyümekteler. Onlar tek başına kendi yaşadıkları geçmişin derin yaralarını değil yüzyılların mahpus hayatıyla yaşıyorlar.

Çocuk olmak yok bu diyarlarda ve dolaysız olarak bütün dünyada. Çocukların yaşadığı acıya dem vurarak kendi vicdanları tatmin edenler acaba Uzakdoğu'daki çocuk fuhuşuyla artık tüm Ortadoğu'daki taş atan çocuk generaller arasında bağlantı kurabiliyorlar mı? Bizim tatlı su solcularımız acaba Van'da depremden kaynaklı hassasiyetleri için Van'a oyuncak yollarken plastik silah yollamamaya özen gösterdiler mi? Bu insalık değil. İnsan olmak acıyı paylaşmak için mücadeleyi paylaşmakla olur. His tek başına duyularla değil bilinçle gelir. Yoksa bugün üzülerek ve vicdanlarınız sızlayarak izlediğiniz Adana Pozantı Cezaevi gerçeğini bir saat sonrasında isimleri bile bilmediğiniz çocuklara emanet ederek yaşama devam edersiniz.

Çocuklar büyüyecek. Yüzleri kapatılan, isimleri kısaltılan o çocuklar büyüyecek, bir halk olarak büyüyecekler ve birgün ölüm olacaklar bu düzene. Bilinçlerinden Adana, Pozantı, cezaevi kelimelerini hiç çıkarmadan. Hem de o panzere atılan ilk taşın tebessümüyle. Kendisinden güç ve sayı olarak fazla olanın gözündeki korkuyu okuduğu ilk gözaltısı gibi berrak olarak hatırlanacak geçmiş. Hatırlanacak ki af dileyenlere verilecek tek cevabın bilinçle sunulabilmesi için. Bir düzeni yok edip bir düzen kuracak çocuklar.

* ***Cana Bostan**, Ege Üniversitesi Felsefe Bölümü Doktora Öğrencisi*

Emperyalist savaş ve saldırganlığa, faşist ba

Geleceği

Emperyalist-kapitalist dünya düzeni kriz içinde debeleniyor. Dünyanın dört bir yanındaki emekçi halklar ise krizin faturasının kendilerine ödetilmesine karşı alanlara çıkıyor. Arap Baharı'nın rüzgarını arkasına alan Ortadoğu halkları, sosyal yıkım saldırılarına karşı mücadele barikatlarını kuran Avrupalı işçi ve emekçiler, "kapitalizmin mabedi" sayılan Wall Street'i "işgal eden" eylemciler, Latin Amerika'nın neredeyse her bir noktasını eylem alanına çeviren lise ve üniversite öğrencileri, yıkılmaya yüz tutmuş dünya kapitalizminin çöküşünü müjdeliyor.

Emperyalist savaş kapıda

Kriz içinde debelenen emperyalist-kapitalist sistem, krizi "atlatmak" için yeni işgallere hazırlanıyor. Daha bir yıl önce Kaddafi diktatörlüğünü bahane ederek Libya'yı işgal eden emperyalistler, şimdi de Suriye'ye yönelik bir müdahale için hazırlanıyorlar. Bahane Libya'dakine benzer: Esad rejiminin baskıları.

Tüm bu süreç boyunca Türk devleti de daha ileriden bir rol oynamaya başladı. Sıradan uşaklıktan aktif taşeronluğa geçen Türk sermaye devleti, emperyalist yağma ve talandan pay alabilmenin peşinde koşuyor.

Türk devleti, emperyalistlere savaş ve saldırı üssü olarak kullandırdığı ülke topraklarını, Kürecik'e kurulan "Füze Savunma Kalkanı" ile emperyalizmin kalkanı olarak kullanmayı amaçlıyor. Ortadoğu halkalarına yönelik olarak hayata geçecek emperyalist saldırıların karşısında saldırganların savunmalarını üstlenmiş bulunuyor.

Öte yandan, yakın zamanda hayata geçmesi muhtemel bir Suriye işgali için çığırtkanlık yapıyor. Suriye'ye askeri olarak da girmeye hazırlanıyor.

Tüm bunlar, yeni bir emperyalist savaşın

kı ve teröre, eğitimin ticarileşmesine karşı

ne sahip çık!

kapımıza dayandığına ve Türk sermaye devletinin bu savaşta her zamankinden daha aktif rol alacağına işaret ediyor.

Faşist baskı ve terör artıyor

Dışarıda artan saldırganlığa içeride de faşist baskı ve terör eşlik ediyor. Başta Kürt halkı olmak üzere, tüm muhalif kesimler ev baskınları, gözaltılar ve tutuklamalarla yüz yüze bırakılıyor. Eylemlere katılmak, puşi takmak ve konser bileti satmak gibi göstermelik gerekçelerle öğrenciler tutuklanıyor. Bilindiği gibi, bugün 600'e yakın üniversite öğrencisi cezaevinde tutuluyor.

Artan baskı ve terörden liseli gençlik de payına düşeni alıyor elbette. Yarı açık cezaevine dönüştürülen liselerdeki disiplin yönetmelikleri ile liseli gençler "denetim" altında tutulmaya çalışılıyor. Polis-idare-aile baskısı ile lise gençliğinin yaşama dair herhangi birşeyle ilglenmesi engellenmeye çalışılıyor. Üstelik bu, "sınava hazırlanmak gerektiği" gibi "masum" dayanaklar üzerinden yapılıyor.

Eğitimin her adımı paralı hale getiriliyor

Liseli gençlik, tüm saldırıların yanında paralı eğitim saldırılarıyla da boğuşuyor. Eğitimin her kademesi paralı hale getiriliyor. Eğitim, bir bütün olarak ticarileştiriliyor.

Bunlara şimdi de "okul şehirleri" ve "uçlar birleşiyor" gibi adlar verilen saldırılar eklenmiş durumda. Sermaye baronlarının istekleri doğrultusunda atılan bu adımlar liseleri aynı baronların yağma ve talanına açıyor. "4+4+4" olarak formüle edilen ve zorunlu eğitim süresinde değişiklik yapılmasını öngeren yasa tasarısı ile ilköğretim ve lise öğrencileri sermayeye ucuz işgücü olarak hazırlanıyor.

Öte yandan, lise gençliğine derin bir geleceksizlik hazırlanıyor. Liseli gençliğin geleceği birkaç saatlik bir sınava sıkıştırılarak yok ediliyor.

DLB saflarında mücadaleyi büyütelim!

Dört bir yandan yürütülen saldırılar ile zapturapt altına alınmaya çalışılan liseli gençliğin mücadeleyi büyütmekten başka çözümü yoktur. Bu cendere ancak böyle kırılabilir.

Şimdi, emperyalizme karşı mücadelenin simgesi haline gelen Denizler'in bayrağını dalgalandırma zamanıdır. Faşist baskı ve terör karşısında korkusuzca idam sehpasına yürüyen Erdal Eren'in cesaretini ve kararlılığını kuşanma zamanıdır.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), tüm lise gençliğini örgütlü mücadeleye katılmaya çağırıyor. Halklar için yıkım anlamına gelen emperyalist savaşa karşı, yaratılmak istenen korku imparatorluğuna karşı ve eğitim hakkının paralılaştırılarak gasp edilmesine karşı geleceğine sahip çıkmaya, devrim ve sosyalizm kavgasına katılmaya çağırıyor.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Kapitalizmin tekelci emperyalist aşamasında, üretici güçlerin vardığı gelişmişlik düzeyinde ülkelerin ekonomileri birbirlerinden bağımsız düşünülemez. Her bir kapitalist ülkede ekonomi bir zincirin halkaları gibi diğerlerine bağlanarak emperyalist dünya düzenin parçalarını oluştururlar. Ve kapitalizmin eşitsiz gelişim yasaları zincirin halkaları arasında farklı güç ilişkileri de yaratacağından, bu zincir aynı zamanda kendi içinde de bir dizi gerilim içerecektir.

Bugün emperyalist-kapitalist düzen, emperyalistler arasında muazzam boyutlardaki çıkar çatışmalarına sahne olmaktadır. Emperyalistlerin önem verdikleri enerji bölgeleri ve nüfus alanları aralarındaki gerilimi derinleştirirken, söz konusu bölgelere ve çevresine yansıyanlar bitmek bilmeyen emperyalist işgaller, sonu gelmez istikrarsızlıklar ve iç çatışmalar olmaktadır. Ortadoğu olarak adlandırılan coğrafyamız, emperyalistler için barındırdığı enerji kaynakları, Akdeniz çevresinde dizilmiş ticari merkezleri ve nüfus alanları ile büyük önem taşıyan bir bölgededir. Ortadoğu emperyalist haydutların gözlerini ilk diktikleri bölgelerden biridir ve bugün bölgede yaşanan tüm gerici çatışmalar ve gerilim bu ilgiden ötürüdür.

Kriz derinleşiyor, saldırganlık artıyor

Emperyalist dünya düzeninde haydutların nasıl var olduklarını kısaca gördükten ve Ortadoğu'nun onlar için önemine vurgu yaptıktan sonra günümüzde kapitalist ekonomilerin durumuna bakmak önemlidir.

Bilindiği üzere, 2001 krizinin ardından ekonomik veriler özünde daha da dibe battı ve 2009 ile birlikte Türkiye'de sefalet yeniden katlandı. Geride kalan 2011'i de kapitalistler "2012 bu yılı aratacak" sözleri ile kapattılar. Yani önümüzdeki süreçte kriz derinleşecektir. Bunu görmek bizim için önemlidir, çünkü başta tasvir ettiğimiz zincirde bu durum gerilimin büyümesi anlamına gelmektedir.

Eşitsiz gelişmenin sonucu olarak emperyalist devletleri yeni sömürü biçimlerine iten emperyalist dünya düzeni, 2001 krizinin ardından Irak ve Afganistan işgallerini gerçekleştirdi. Yine de zaten onun elinde çözümsüz olan tıkanmayı aşamadı. 2009'un ardından 2011 tam bir bunalıma dönüşürken Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da genç kuşaklar üzerinden yükselen Arap Baharı dengeleri sarstı. Emperyalist dünya düzeni, kapitalist krizini 2012'de de derinleştirdi. Bu demektir ki Ortadoğu'da savaş baronlarının lanetli işleri sürecek.

NATO'ya kalkan, emperyalizme uşak, içeride haydut

Türk sermaye devletinin emperyalist savaş aygıtı NATO'ya üyeliğinin 60. yılını geride bıraktığı şu zaman dilimi emperyalizme uşaklığının da bir kilometre taşıdır. Malatya'nın Kürecik ilçesinde emperyalist haydutlar için kurulan "Füze Savunma Kalkanı" Türkiye burjuvazisinin efendilerine bir armağanıdır adeta. Bu armağanın bedelinin mazlum

Ortadoğu halklarına kan ve gözyaşı olarak kesileceği açıktır. Zira ABD'nin başını çektiği emperyalist haydutlar Ortadoğu'yu yeniden paylaşmak, buradaki sömürülerini arttırmak isterken, füze kalkanı bölgede kapitalist asalakların planlarına aykırı davrananları hizaya getirmek için kullanılacak, olası devrimci yükselişleri yok etmeye hizmet edecektir.

Suriye'ye saldırı planları asalak sermaye sınıfının yararınadır

ABD emperyalizmi Ortadoğu'daki kirli işlerini öteden beri iki sadık uşağı ile görüyor: İsrail ve Türkiye. Elbette Suudi Arabistan ya da Arap Emirlikleri gibi gerici güçleri de bu işe alet ediyor. Ancak Türkiye burada özel önemde bir yer tutmaktadır. Stratejik konumu ile en seçkin hizmetler topraklarımızdan görülmektedir. Her emperyalist çatışmada Türkiye'de bulunan emperyalist üsler hareketlenmekte, halklara bomba yağdırmaktadır. Ayrıca Türkiye, gerici kışkırtmalar için de seçkin bir taşeronluk üstlenmektedir. Libya'da halkı açıktan ve gizliden emperyalist efendilerinin güdümünde eğiten ve silahlandıran Türkiye'den giden emekli subaylar olmuştur. Bu subayların eğittiği çeteciler ise emperyalist müdahalenin zemini olmuşlardır. Bugün de Suriye için benzer bir senaryo gündemdedir. Utanmazca Suriye'li Esad'a "Eden bulur Esad!" diyen Erdoğan, sanki Uludere katliamını savunan kendisi değilmiş gibi davranmaktadır. Zira mesele Erdoğan'ın Esad'dan yaşamını yitiren sivillerin hesabını sormaya merak salması değil. Ortadoğu'nun emperyalist haydutların talanına daha da açılması için gereken emperyalist müdahalenin önündeki askeri engellerin gerektiğinde Türkiye topraklarından hatta bizzat MİT-TSK gibi savaş aygıtlarınca örgütlenecek bir iç savaş ile çözülmesinin buyurulmasıdır. Evet, emperyalizme uşaklığı tercih etmiş olan Türk sermayesi ve onun siyasal sözcüleri bugün efendilerini memnun etmek adına Ortadoğu'da her türden emperyalist işgali ve iç çatışmayı destekleyecek, ellerinden geldiğince bizzat bunları kendileri gerçekleştireceklerdir.

Emperyalist savaşa karşı işçi sınıfının birliği, halkların kardeşliği!

Ortadoğu gibi bir coğrafya, on yıllarca süren savaşlar, iç karışıklıklar, despot rejimler, katliamlar ve sefalet ile tarihe kazınmıştır. Tüm bu insanlık ayıbı tablonun sorumlusu emperyalizmdir. Emperyalist haydutlar yenilmedikçe, bölgeden defedilmedikçe, sefaletin ve zulmün sonu gelemez. Ve emperyalist efendiler güçlerini şimdilik esas olarak bölgedeki kapitalist iktidarlardan, yani uşaklarından almaktadırlar. Yani emperyalizmi Ortadoğu'da bozguna uğratmak kapitalist karakolları dağıtmak ile mümkün olabilir. Bu elbette işçi sınıfını devrime örgütlemek, uluslararası mali sermayenin zincirini bu bölgede kırmak demektir.

Türk sermaye devletinin son dönemde bölgede üstlendiği görevler de artmaktadır. Türk sermaye devleti artık sıradan bir uşak değil, aktif bir taşerondur. Olası bir emperyalist savaşın ve bu savaşta efendilerin taşeronluğunu üstlenmenin faturası elbette işçilere, emekçilere ve biz gençliğe kesilecektir. Böyle kirli bir savaşa geleceğimizi teslim etmek ve Ortadoğu halklarının kanını ellerimize bulaştırmak istemiyorsak, bu rezil uşaklığa son vermeliyiz. Ortadoğu'da süren emperyalist dalaş gözlerimizin önünde insanları katlediyorsa ve katletmeye de devam edecekse, bu dünyanın asalak emperyalistlere kalmayacağını göstermenin zamanı gelmiştir.

Bu ancak işçilerin birliğini sağlamak ve onunla devrimi örmekle mümkündür. Bu ancak inanç ve samimiyetle kardeşliği haykıran Ortadoğu halklarının eseri olabilir. Emperyalist haydutları Ortadoğu'dan kovmak için kaybedecek bir günümüz bile yok! İnsana yaraşır günler Ortadoğu'da devrim ve sosyalizm mücadelemizin eseri olacaktır.

S. Güven

Elma kokularıyla gelen ölüm*

Zarok got; daye! Bihna seva te.
(Ve çocuk söyledi: anne elma kokusu geliyor.)

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kuruluşundan bugüne dek değişmeyen temel pratiklerinden bazıları sistematik işkenceler, yargısız infazlar, gözaltında kayıplar, kirli komplo ve provokasyonlardır. Zindan katliamları, kanlı 1 Mayıs'lar, ezilen uluslar üzerindeki inkar, imha politikaları ve sayısız katliam bunun açık örneğidir.

Ne var ki ezilen halklar üzerinde uygulanan katliamlar gibi bir pratik, sadece TC devletinin bir karakteristiği değildir. Dünyanın her yanında aynı politikalarla, benzer katliamlar düzenlendi ve halen de düzenlenmektedir. Sayısız bahanenin arkasına sığınılarak yapılsa da, temel sebep açıkça gözlerimizin önündedir. İşte bu katliamlardan biri de yanıbaşımızda gerçekleşmiş, kardeş Kürt halkını hedef alan Halepçe katliamıdır.

Politik arka plan

Saddam Hüseyin rejimi ile Kürtler arasındaki gerilimin uzun bir geçmişi vardır. Çok ayrıntıya boğmamak adına kısa bir özet geçilecek olursa, Saddam Hüseyin rejiminin Kürtler'e karşı politikasının "Araplaştırma" olduğunu ve Kürtler'e tanınan hakların birçoğunun gerçek yaşamda karşılığını bulamaması sebebiyle, Kürtler'in cevap olarak peşmerge hareketini büyüttüğü söylenebilir.

Halepçe'nin politik arka planını anlayabilmek için İran-Irak savaşına da kısaca değinmek gerekir. Saddam Hüseyin'ın İran'a savaş açmasında büyük etkisi olmuş aktör, kuşkusuz ki ABD'dir. Saddam, İran'a karşı savaşta, lojistik ve siyasi desteği ABD'den alırken, Kürt örgütleri de İran'la ittifaka girmiştir. Kısacası Saddam Hüseyin'in "Araplaştırma" politikası, Saddam rejimi ile Kürtler'in İran-Irak savaşı dönemindeki politik karşı konumlanması Halepçe Katliamı'nın sebeplerinden birkaçını bize verir.

Bir soykırım harekatı

Saddam rejimi, 1987'den itibaren Kürtler'e karşı oldukça sistematik bir soykırım harekatını hayata

geçirmiştir. Bu harekata "Enfal" denildi. Enfal Harekatı, 8 harekat olarak planlanmış bir soykırım harekatıydı. Ali Hasan El Mecid, bir diğer deyişle "Kimyasal Ali" özel yetkiler ile kuşatılarak, Kürtlere karşı zulmün baş aktörü oldu.

Enfal Harekatı'nın ilk aşaması, 23 Şubat gecesi Sergeli ve Bergeli'de gerçekleşti. Halepçe Katliamı da, Birinci Enfal Harekatı kapsamında bir diğer adımdı. Tarih 16 Mart 1988'i gösterirken, uçaklar Halepçe'nin üzerine kimyasal gazlar bıraktı. Enfal harekatının 8 aşamasında katledilen insan sayısı toplamda 182 bin olarak belirlendi. Dünya Sağlık Örgütü'nün raporuna göre bu kimyasal saldırılar, günümüze kadar 61.200 kişinin de sakat kalmasına sebep olmuştur.

Uzmanlar, harekatta yoğun olarak kullanılan hardal gazı kimyasalı için ise şunları söylüyor: "Nagazaki ve Hiroşima'da iyonlaşan atomların tersine Hardal gazı gelecekteki nesil için de inanılmaz zararlar taşıyor. 10 yıl sonra bile insanlar çeşitli acılar çekiyor özellikle uzun vadede DNA üzerinde yaptığı zarar var.

"

Halepçe'den kaçanlar

O dönemde Halepçe'den kaçan bazı Kürtler'in Türkiye'ye sığındığı da doğrudur. Ne var ki TC devleti bunu, insan haklarını gözetmesinden dolayı değil, bizzat 12 Eylül'de uyguladığı faşizm sonrası Avrupa nezdinde bir imaj çalışması olacağını düşündüğü için yapmıştır. Nitekim Türkiye, Halepçe'den kaçan Kürtler sınıra yığıldığında ilk başta içeri almayacağını açıklamıştır. Lakin BM üyelik başvurusunun getirdiği durum sonucu yoğun baskılar olduğunu göz ardı etmemek gerekir.

Tanıklardan Halepçe Katliamı

Halepçe Katliamı denildiğinde akla gelen en vurucu fotoğraflardan birinin yaratıcısı olan Ramazan Öztürk'ün tanıklığından dinleyelim bu katliamı: "Bütün sokaklar cesetlerle doluydu. Etrafta dayanılmaz bir koku hâkimdi. Körpecik bebelerden bazılarının derileri kavrulmuş, bazılarının vücudu mosmor kesilmişti. Cesetlerin çoğu kadın, çocuk ve yaşlı insanlara aitti. Bazı bebekler annelerinin kucağından fırlamış yerde sere serpe yatıyorlardı. Kimi evinin avlusunda kurulmuş sofra başında; kimi kapının eşiğinde; kimi bebeğini emzirirken; kimi oyun oynarken yakalanmıştı zehirli ölümün pençesine... Şehrin dışındaki boş tarlalarda ise, toplu halde ölmüş yüzlerce insan vardı. Uzaktan bakıldığında, sanki tarlalarda ot yerine insan bedenleri biçilmişti. Bu açık hava mezarlığında, yine kadın ve çocuklar

çoğunluktaydı. Hepsi birbirlerine sokulmuş, korkunç ölüme teslim olmuşlardı. Bazıları ise, su birikintilerinin başında ölüvermişlerdi. Bunlar da, kimyasal gazların yaktığı vücutlarını suyla ıslatarak kurtulmaya çalışanlardı. Toplu cesetlerin arka planında, otlarken yine zehirli gazın etkisiyle telef olmuş ve vücutları şişmiş hayvanların görüntüsü göze çarpıyordu. Kısacası, bomba isabeti almış birkaç binanın dışında her şey yerli yerindeydi, ama bütün canlılar ölmüştü."

Ve son söz yerine...

Sessiz bir çığlıktır Halepçe
Halen sol tarafımda yankılanan!
Hayat denilen nehrin dalgalarına kapılan zalim gün
Unutsa da Hiroşimalı Halepçe'nin sessiz çığlıklarını
Hep haykıracak o çığlıkları yarınlara semalar;
Gözler yaşlarında, toprak bakışlarında
Çocuklar tanrısal yakarışlarında,
Ağaçlar tomurcuklarında
Analar yüreklerinde haykıracak o sessiz çığlıkları
Bir daha çığırmasın ve çıldırmasın diye insanlık!..
Ve siz;
Ey, halen sol tarafımda bir şeyler çarpıyor diyenler
Masmavi düşlerin umut dolu kadehinde
Aşkın ve sevdanın özgürlük şarabını içenler,
Her gün yeniden toprağa kefensiz düşen
*İnsan çığlıklarını duyun artık, duyuuun artık!..***

Dipnotlar

* Katliamda kullanılan kimyasal gazlar elma kokusu yayan gazlardı.

** Hemîd Dilbahar'ın Halepçe Katliamı üzerine yazdığı şiiri.

Katillerden hesap soracağız!

Gazi Katliamı'nın üzerinden 17 yıl geçti. 17 kişinin hayatını kaybettiği bu katliam, devletin en yüksek makamlarında planlanarak hayata geçirilmiştir. Emekçilerin kitlesel tepki ile karşılık verdiği katliamın ardından birkaç tetikçi göstermelik olarak yargılandı. Fakat yargılamanın ardından devlet bir kez daha tetikçilerini ödüllendirdi.

Sivas, Çorum, Maraş, Gazi, Ulucanlar, 19 Aralık, Roboski... TC tarihi devrimcilere, ilericilere ve emekçi halka karşı gerçekleştirilen katliamlarla doludur. Açlığa, yoksulluğa ve geleceksizliğe mahkûm edilen milyonlarca işçi, emekçi ve gencin en ufak hak taleplerine dahi barbarca saldırılıyor ve katliamlarla karşılık veriliyor.

Roboski bunun en açık örneklerinden biridir. Kürt emekçilerin yaşadığı sorunların çözümü için hiçbir adım atmayan devlet, bir halkın iradesini teslim almak için alçakça yöntemlere başvurabiliyor. Yaşantılarını sürdürmek için devletin bilgisi dâhilinde yıllardır sınırdan içeri kaçak mal sokan Kürt köylüleri, bilinçli bir biçimde bombardımana tutularak katledilebiliyor. Gerçekleştirilen bu katliamla Kürt emekçilerin özgürlük mücadelesini boğmaya çalışan devlet Gazi'de olduğu gibi katliamı örtbas etmeye çalışıyor.

Halkları katleden, gençliğe geleceksizlik sunan bu düzendir!

Gazi'den Roboski'ye kadar birçok katliamın altına imza atan devlet, toplumsal muhalefet güçlerine barbarca saldırarak ömrünü uzatmaya çalışıyor. Gerçekleştirdiği katliamlarla korku duvarları yaratanlar, işçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının öncülerini düzmece gerekçelerle cezaevlerine doldurarak dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalışıyorlar. Çıkardıkları yasalarla işçi ve emekçilerin kölece çalışma koşullarını ağırlaştırıyorlar. Gençliğin en demokratik istemlerine bile devlet terörü ile karşılık veriyorlar. Yüzlerce öğrenciyi "parasız, bilimsel ve anadilde eğitim" istedikleri için cezaevlerine dolduruyorlar.

Demokrasi havariliği yapan hükümetin söylemlerinin yalandan ibaret olduğu her geçen gün hayata geçirdiği yeni terör uygulamaları ile kendini gösteriyor.

Katliamlara, açlığa, geleceksizliğe karşı mücadeleye!

Geleceksizliğe, katliamlara ve kölelik koşullarına karşı işçilerin, emekçilerin ve gençliğin mücadeleden başka alternatifi yok.

İşçi ve emekçilerin kanı ile beslenen gençliğe geleceksizlik dayatan kardeş halkları katletmekten çekinmeyen bu düzenden hesap sormalıyız.

İnsanın insana köle olmadığı, halkların kardeşçe yaşadığı bir dünya kurmak için devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmeliyiz.

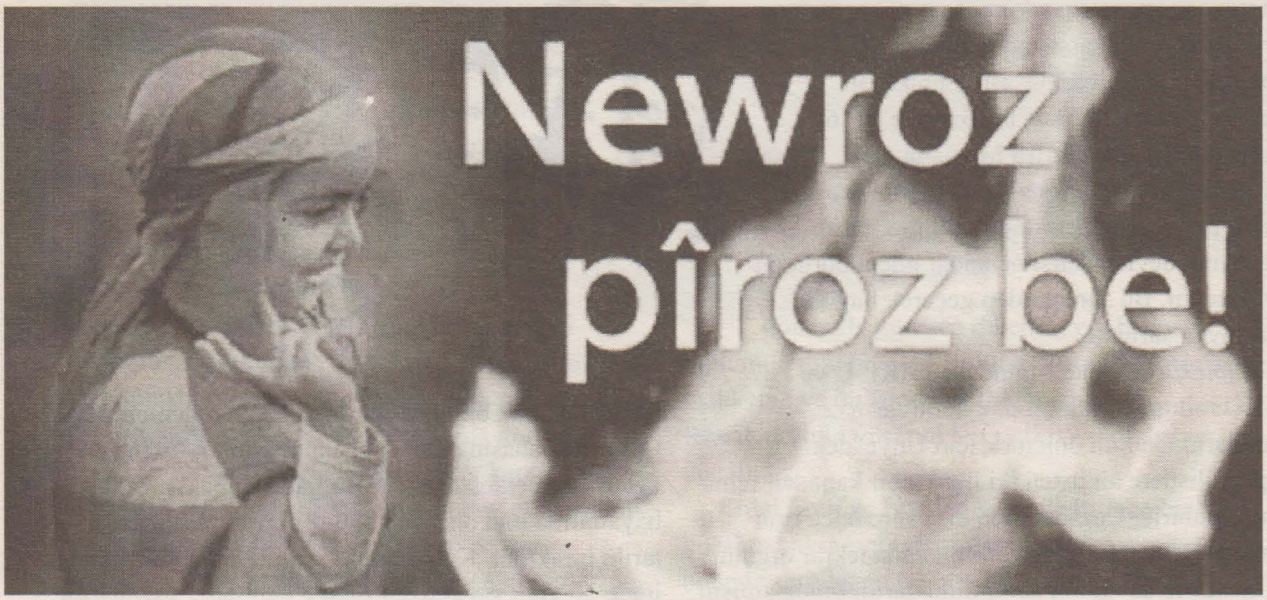
Gazi Katliamı'nın 17. yılında liselerimizden Gazi barikatlarına akmalı "Gazi'den Roboski'ye katleden devlettir! Hesabını soracağız" şiarıyla mücadele saflarındaki yerimizi almalıyız.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın halkların kardeşliği!

Devrimci Liseliler Birliği / GOP

Newroz, Devrim, Özgürlük!

Ortadoğu ve Mezopotamya halklarının özgürlük mücadelesini simgeleyen Newroz günleri yaklaşıyor. Newroz destanı yüzyıllara dayanan bir tarihe sahiptir. Üzerinden geçen zamana karşın asıl anlamı yeni şeni şekillenmiştir. Çünkü artık bir efsane olmaktan çıkıp Kürt halkının ete kemiğe bürünmüş özgürlük mücadelesinin simgesidir.

Devletin resmi inkar ve imha politikasına karşı diliyle, kültürüyle, müziğiyle direnen bir halkın mücadele günüdür Newroz. Bunun için, bir sokaklarda eylemlerle karşılanan Newroz vardır, bir de devletin iç boşaltma niyetiyle yaptığı "Nevruz" bayramları. Bir yanda yasaklı müzikler diğer yanda devlet televizyonunda Kürtçe diziler. Güdük kaçan bu girişimler bir halkın özgürlük mücadelesini bastırmak üzerinedir.

Bugün Newroz demek anadilde eğitim demektir. Bir halkı yok sayan, inkar ettiğini yok etmek isteyenlere karşı mücadele demektir. Bu mücadele tek başına Kürt halkının mücadelesi değildir, olamaz da. Eğer yan yana gelip baskı ve sömürü zincirlerini kıramazsak birkaç hak kırıntısından öteye hiçbir şey kazanılmaz.

Tutuklamalarla bastırılmak istenen sesi yükseltmek zorundayız. Bizler başta okullarımızda olmak üzere yaşamın her alanında ezilen halkların mücadelesini veriyoruz. Yoksa Newroz'u yaratan gerçekliği görmez, Halepçe katliamını yapanla Roboski katliamını yapanlar arasındaki bağı göremeyiz. Hepsinde ortak payda ezen ulusun diğer tüm halkları yok sayma ve bir tek kendi ulusal kimliğinin yaşamasına izin vermesidir. Dünyanın dört bir yanında halkları birbirine düşman edenler için Ortadoğu'nun merkezinde dikensiz gül bahçesi yaratmak istiyorlar.

İçinden geçtiğimiz süreçte düzenin iddia ettiği "demokratik açılım" hikayelerinden Roboski'de 34 Kürt emekçinin sorgusuz sualsiz katli, Pozantı Çocuk Cezaevi'nde Kürt çocuklarına işkence ve tecavüz, toplumsal muhalefete tutuklama terörü çıktı.

Düzene karşı tek alternatif devrim mücadelesidir. Newroz'un güncel çağrısı da düzene karşı devrim saflarında yer almaktır.

Kızıldere, bitmeyen savaştır!

Kızıldere bu topraklarda devrimci savaşın iradesini temsil eden, düşmana karşı aynı saflarda dövüşenlerin adıdır. Zora dayanarak var olan düzenin karşısında boyun eğmeyenlerin simgesidir. Bu toprakların devrimci mirası 30 Mart'ta Kızıdere'de, 6 Mayıs'ta Ulucanla'rda 18 Mayıs'ta da Diyarbakır zindanlarında yazıldı. Bu mirasın her bir parçasında devrimci kimliğin, insan iradesinin, devlete karşı ne kadar güçlü durduğu görülecektir. Bu süreçlerden geçerek bugün hala kavga sürüyor.

Mahir Çayan önderliğindeki THKP-C ve THKO militanlarının ortak eylemiyle Denizlerin idamını önlemek için Ünye"deki emperyalistlere ait üsten iki ingiliz bir kanadalı rehin alınır. Mahirler Cezaevinden kısa süre önce firar etmiştir. Devletin elinden çıktığı anda tekrar örgütü şekillendirip kavganın sorumluluklarını omuzlamıştır. Denizlerin idamına karşı harekete geçmekse o gün için en öncelikli görevdir. Hem Denizlerin idamına karşı harekta geçmek hem de devletin tüm teslim alma politikalarına karşı umudu bayrak yapıp taşımaktır.

Fakat kalınan ev kısa süre sonra fark edilir. Evi kuşatan devlet güçleri iradeyi kırmak için "teslim ol" çağrıları yapar. Mahir'in cevabı bitmeyen savaşın şiarıdır. "Biz buraya dönmeye değil ölmeye gedik!" sözü aslında Kızıldereyi bir katliamdan çıkarıp devrimci bir direniş olarak tarihe yazmıştır. Karşılarına çıkan her türlü engeli aşanlar için ölümün değeri de yoktur. Kan denizinden yükseliyor yaraklarımız. Kızıldere'de on devrimci şehit düşse onların kavga bayrakları taşınmaya devam ediyor. Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Saffet Alp, Sinan Kazım Özüdoğru, Hüdai Arıkan, Ahmet Atasoy, Ertan Sarıhan, Sabahattin Kurt ve Nihat Yılmaz kavga bayraklarından isimleri silinmeyecek yoldaşlarımız olmaya devam ediyor.

Denizlerle mücadele yönünden farklı bir bakışı taşımak bir an olsun Mahir'i engellememiştir. O her ne pahasına olursa olsun devrim davası için bu eylemi gerçekleştirmiştir. Bu irade ve bakış hayatlarına mal olsa da bugüne onurlu bir direniş tarihi bıraktılar. Kızıldere'de teslimiyete karşı duran irade 10 yiğit savaşçısını ölüme uğurladı. İdamlarını engellemek istedikleri Denizler de 6 Mayıs sabahı darağacında bir kez daha teslimiyete karşı devrimci iradeyi savundular.

Devlet bir kez daha şiddete dayanarak mücadeleyi ezmeye çalışyor. Bugün hala devletin temel korkusu devrimci mücadeledir. Bu yüzden korkularını katliamlarla dizginleyenler bugün aynı saldırganlıkla yol yürüyorlar. Cezaevlerinde toplumsal muhalelefetin her alanı tutsak ediliyor. Sendikacılardan yazarlara, emekçilerden öğrencilere kadar herkes mücadeleden saf dışı bırakılmak için tutsak ediliyor. Diğer yandan özellikle Kürt gerillalarına yönelik katliamcı yüzünü kullanıyor.

Tarihimiz katliamlar ve direnişler üzerinedir. Bugün bizler düzene karşı mücadele ederken tek başın tarihsel yıldönümleri dolayısıyla anmalar yapıp geçmiyoruz. Esasta Mahirlerin, Denizlerin uğruna yaşamlarını feda ettikleri devrim davasını sürdürüyoruz. Bu bilinçle Kızıldere direnişini yaratanları unutmamalı, onlardan devralınan mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Miras, taşınan bayrağa rengini veriyorsa değerlidir!

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi bu topraklarda var olan ne varsa tersyüz ederek sermayenin düzenini deyim yerindeyse sıfırdan kurdu. O dönemin en temel sözcüleri ile ifade edilenler aradan geçen 30 yıllık süreçte bir bir uygulama alanına kavuşturuldu. Ekonomide patronların karına kar katacak 24 Ocak kararları, özelleştirme ihaleleri vb... Kamu alanında eğitim ve sağlık uygulamalarının devlet bütçesinden beslenmesinin basamak basamak kaldırılması... Kültürel olarak emperyalizmin kültürüne uyum adı altındaki yozlaşma... Toplumsal muhalefeti basınç altına alabilmek için gericilik... Uzatıp gidebileceğimiz bir liste artık sonuçlarıyla karşımızda duruyor.

12 Eylül darbesinde devrimcilere karşı fiziki saldırının geçici olduğunu okuyan devlet kapsamlı saldırılarını esasta düşünceye karşı ortaya koymuştur. İmam Hatip Liseleri'nden kuran kurslarına kadar, tek bir Sünni'nin olmadığı Alevi köylerine cami açmaktan Aleviliğin baskı altında kültürünü yaşayamaz hale getirilmesine kadar bir dizi şey bu kapsamlı saldırının parçasıdır. Sermaye düzeninin ırkı, mezhebi olmaz. Bu kimlik özelliklerini kitleleri bölmenin aracı olarak kullanır. Bu haliyle yapılanın sonuç aldığını bugün görebiliyoruz.

Bugün düzen kendi inşası noktasında yeni bir boyuta kavuşmuştur. Bu haliyle düzen artık dünya ölçeğinde söz söylemenin, uşaklık ettiği emperyalistlerden daha çok pay koparabilmenin peşindedir. Dışarıda avuçlarını ovuşturanlar ülke topraklarını da köle pazarına çevirmektedir.

Tam da böylesi bir sürecin ürünü olarak karşımıza geçmişin değerlerini aşındırma politikası çıkıyor. Devletin politik platformu pervasız saldırganlıktan muhalefete duyarlı demokrasi havariliğine dönüyor. Darbecileri yargılamak, yitip giden gençleri yadetmek üzerine kurulan cümleleri bize tüm gerçeği sunuyor. Onların darbecilerle hesaplaşmaktan anladığı bu topraklarda yeni dönemde gereken dikensiz gül bahçesi toplumun inşasıdır. 12 Eylül darbesi için kurulan mahkeme ve bu sürece gelirken devlet temsilcilerinin yürüttükleri politika tam da buna yöneliktir.

Erdal Eren ve Necdet Adalı ile bilinen bir kuşağın bayrağını taşıyanlar olarak gözümüzün önünde sergilenen bu orta oyununa kayıtsız kalamayız. Onların mağdurluk diye tarif ettiği şey, bizim gurur duyduğumuz devrim şehitliği mertebesidir. Onların tahrip ederek hesap sormak dediği şey, düzen mahkemelerinde kurulacak tiyatrodur. Bizim hesap sorma algımız ve Kenan Evren'i yargılamak dediğimiz şey, onun temsil ettiği düzeni alaşağı etmektir.

Bu süreçte devletin elini güçlendiren tek başına kendi güçlükleri değil elbet. Yaslandıkları, Türkiye devrimci hareketinin o kuşaktan bugüne gelen yapılarıyla tasfiyeci savrulma karşısındaki zayıflığıdır. "Devrimci" ve "liseli" sıfatlarını yan yana kullananlara, bayraklarında Necdet Adalı'yı, Mahir Çayan'ı kullanıp Denizler'den Erdal Eren'e nostalji kuşağını taşıyanlara sözümüz: Miras taşınan bayrağa rengini veriyorsa değerlidir! Biz bu bilinçle devrim mücadelesini etc kemiğe büründürüyoruz.

Düzen güçleri istediği kadar devrimci mirası ve mücadeleyi yıpratmaya ve sahte demokrasi yalanlarıyla kitleleri oyalamaya çalışsın. Biz yolumuzda yürümeye devam edeceğiz!

Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!

İşbirlikçi sermaye iktidarı, emperyalistlerin hizmetinde bir kez daha halkların cellatlığına soyunuyor. Bugüne kadar başta Ortadoğu olmak üzere dünyadaki tüm mazlum halkların katledilmesinde, köleleştirilmesinde ABD'li efendilerinin çıkarları doğrultusunda her türlü saldırganlığa, kirli komplolara ve provokasyonlara imza attılar. Irak, Afganistan, Libya, Suriye derken şimdi de "Füze Savunma Kalkanı" adı altında Ortadoğu halklarını hedef alan yeni bir saldırganlığın merkez üssü görevini üstleniyorlar. Siyonist İsrail'e ve emperyalistlere kalkan olma işlevi gören bu proje hiç kuşkusuz ki zamanı gelince saldırgan bir mızrak olma görevini de içeriyor.

Emperyalistlerin sadık hizmetkârları, işledikleri bu kirli suçlara yeri geldiğinde biz gençliğin kanını da akıtarak ortak etmeye çalışıyorlar. "Milli menfaatlerimiz" türünden yalanlarla kendi sefil çıkarları doğrultusunda bizlere kardeş halkları öldürmeyi ve ölmeyi emrediyorlar. Öyle ki emperyalistler daha Kore Savaşı yıllarında, "Türk askeri maliyeti en ucuz askerdir" diyerek bu utanç verici tutumu alaya alan bir tarzda dile getirmişlerdir. Aradan yarım yüzyıl geçiyor, 2000'li yıllara geliyoruz. Bu sefer de ünlü vurguncu Soros, "Türkiye'nin en iyi ihraç malı askerdir" diyebiliyor. Kısacası emperyalistlerin nezdinde işbirlikçi sermaye iktidarına biçilen paye değişmiyor.

Emperyalistlere gönüllü uşaklığı kendi varlıklarının da güvencesi sayan sermaye hükümetlerinin biz gençliğe paralı eğitimden, işsizlik ve geleceksizlikten öteye bir şey sunmadığı, sunamayacağı açıktır. Yaz-boz tahtasına dönen eğitim sisteminde her yıl yeni bir değişiklik karşımıza çıkarken, eğitimin paralı hale gelmesinden hayatımızın sınav sistemleri içerisinde kararmasına, şifre skandallarından bilimsel olmayan gerici müfredata, faşist disiplin yönetmeliklerinden okullarımızın giderek birer toplama kampına dönmesine kadar bir dizi sorunumuzda hiçbir değişiklik yaşanmıyor. Bütçeden eğitime ayrılan pay her yıl daha da azalırken askeriyeye, emniyete ve diyanete ayrılan pay giderek büyüyor. Eğitime ayrılan kısmın aslan payı ise özel okullara gidiyor.

Bu yüzden de bugün liseler diplomalı işsizler üreten kurumlar olmaktan başka bir işlev görmüyor. Mezun olup iş bulabilenlerimizin büyük bir kısmı ise sermayenin ucuz emek gücü olarak fabrikalarda ve atölyelerde çalıştırılıyor.

Ama unutmayalım ki bu topraklar emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine baş eğmeyen devrimci militan bir gençlik geleneğine de sahiptir. 6. filoyu "Yanke go home" şiarlarıyla karşılayan, Amerikan askerlerini taşlarla, sopalarla Dolmabahçe'de denize döken devrimci gençlik önderleri hafızalarımızdan silinmedi, hiçbir zaman da silinmeyecektir. Deniz Gezmişler, Mahir Çayanlar, İbrahim Kaypakkayalar ve onların izinde yürüyen nice gençlik önderleri, devrimci mücadelenin örnek pratiğini sergilerlerken antiemperyalist mücadelenin de parlayan birer simgeleri haline gelmişlerdir.

Devrimci liseliler olarak bizler de bedel ödenerek yaratılan bu geleneğimize sahip çıkabilmeliyiz. Yolumuz Denizler'in, Mahirler'in, İbolar'ın yolu olmalıdır. Sermaye devletinin emperyalistlerin hizmetinde aktif taşeronluğa soyunduğu böylesi bir dönemde okullarımızda, sokaklarda emperyalistlere kalkan, sermayeye köle olmayacağımızı haykırmalıyız. Eğitimin paralılaştırıldığı, şifre skandalları ve eleme sınavları ile geleceğimizin çalındığı, dinsel gericilik ile beyinlerin köreltildiği bu kapitalist düzene karşı antiemperyalist mücadeleyi antikapitalist mücadeleyle birleştirmeli ve kavga saflarındaki yerimizi almalıyız.

Emperyalistler, işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın!

"Bilinmeyen bir dil"(de) düşünmek!

Baran, birkaç yıl önce gelmişti bu büyük şehre. Köyde, yoksulluğun bir çaresini bulamayınca göç etmek zorunda kalmışlardı. Artık şehirlerde de açlığa çare yoktu ya, bir umut getirmişti onları. Baran'a da evi geçindirme sorumluluğundan bir parça düşmüştü. Hem okuyor hem de çalışıyordu.

Bir lisenin sırasında tanıştı Kürt Baran ile Türk Osman. Uzun süre izlediler birbirlerini ama sohbet başlamadı bir türlü aralarında. Osman, babasının memur hayatı boyunca gittikleri illerin bir kısmında sokakta birlikte oynadığı, "bilinmeyen bir dille" konuşan arkadaşlarının özlemini giderebileceğini hissediyordu. Ama yine de ailesinden gelen uzaklığı yaşıyordu, gitmiyordu Baran'ın yanına.

Bir edebiyat dersinde öğrenmişti Osman, Baran'ın hikayesini. Herkes hayatındaki en zor anı öyküleştirecekti. Baran'da öyküsünde hayatının en zor anını anlatmıştı. Baran'ın en zor günü, ilkokula başladığı ilk gündü. Osman, hikayenin başında bunu anlatan cümleleri duyunca çok şaşırmıştı. Bir çocuk için ilkokula başladığı gün neden en zor günü olur ki? Kendisini düşündü. Osman'ın en heyecanlı olduğu gündü. Kendisi ile aynı yaşta bir sürü çocuk ile tanışacaktı. En heyecan vereni de okuma öğrenecekti. Bunlar geçti Osman'ın aklından ve devamını bir an önce duymak istedi. Acaba Baran ne yaşamış olabilirdi?

Baran'ın öyküsünde geçen "İlkokulun ilk günüydü Türkçe ile tanıştığımda" cümlesiyle irkildi Osman. Baran, 7 yaşında, bir ilkokul sırasında ilk defa karşılaşmıştı Türkçe ile. Kendi hayatında bir yere koyamadı böyle bir cümleyi. O hayatı hep aynı dille öğrenmişti. İlk kelimesini söylemesi, düşünmesi, irdelemesi hep aynı dille olmuştu. Baran'ın yerine koymaya çalıştı defalarca kendini. Baran'ın o anını yaşamaya çalıştı.

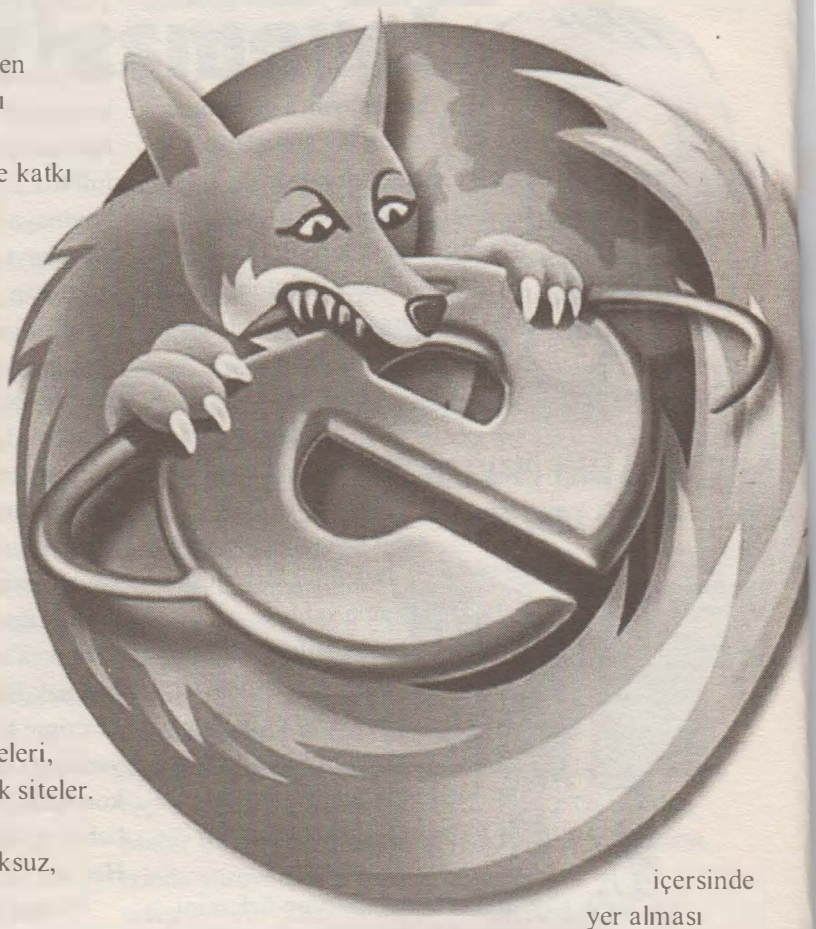
Baran'ın öyküsü devam etti: "Okulda ilk günümdü, heyecanlıydım. Arkadaşlarımla öğretmenin sınıfa girmesini bekliyorduk. Kendi aramızda şakalaşıyor, bir yandan da sessiz beklemek için birbirimizi uyarıyorduk. Öğretmen sınıfa girdi. Heyecanım gittikçe artıyordu. Öğretmen konuşmaya başladı. Ben şaşakaldım. Öğretmen konuşmaya devam ettikçe arkadaşlarla birbirimize bakıyor, anlayan varsa bize de söylemesini istiyorduk.

Sınıftan koşarak çıkmak istedim. Öğretmen soru sordukça sıra bana da gelecekti biliyordum, koşmak, kaçmak istedim. Ama çakıldım kaldım sıraya. Üzerime bir ağırlık çöktü. Hayatı tanımak, anlamak yeniden başlıyordu benim için bunu fark ettim. Annesi konuştukça gözlerinin içine bakarak sezmeye çalışan bebek gibiydim. O an her şey son derece zor gelmişti. Her şey sil baştandı benim için."

Osman'ın şaşkınlığı, Baran'ın her cümlesinde bir kez daha artıyordu. Bir insanın düşünebildiği, hayal kurabildiği bir dilden başka bir dilde öğrenim görmesi ne kadar da garipti. Bir an düşünürken bile zorlandı. Baran'ın bir de böylesi bir anı ve öğrenim sürecini yaşadığını düşündü. Sonra sokakta oynadığı "bilinmeyen bir dille" konuşan arkadaşları geldi aklına, babasının dağlı dediği. Onların da bir gün okula gittiklerini, konuştuklarından başka bir dil bilmediklerini, okullarda sadece Türkçe eğitim verildiğini düşünmemişti hiç.

Osman, Baran'ın öyküsüyle düşüncelere dalmıştı. Osman'ın bugüne kadar öğrendiği her şey sanki depremle çatırdamış yerküre gibiydi. Yüzeyde görünenin altındakileri görmeye çalışıyordu çatlaklardan. Hayatı yeni baştan öğrenme sırası şimdi Osman'daydı.

Gençliği uyutma aracı olarak internet

Sistemin gençleri uyutmak için kullandığı en önemli araçlardan birini artık internet oyunları oluşturuyor. Evlerimizin en güzel köşesine yerleştirdiğimiz bilgisayarlarımızı eğitimimize katkı sunacak biçimde kullanmayı genellikle tercih etmiyoruz. Bilgisayarlarımızı atari salonlarındaki oyun makineleri olarak kullandığımız için bizlere faydalı olmak yerine beynimizi uyuşturan araçlara dönüştürüyoruz. İnternet oyunlarıyla meşgul olarak hayatın gerçeklerinden uzaklaşıyoruz.

Gençleri internetteki gereksiz bağımlılıktan kurtaracağını ifade eden hükümet yöneticileri bu konuda gerçekçi hiçbir adım atmıyorlar. Onların tek derdi işçi ve emekçilere gerçekleri anlatan haber sitelerinden, eğitici sitelere kadar özgür düşünceyi geliştiren siteleri kapatmak ya da filtreleyerek engellemek. Geriye kalanlar ise oyunlar. Çığrından çıkmış sosyal paylaşım siteleri, iktidarın çizgisinde yayın yapan bilimden uzak siteler. Bizlerin buralara girmemizi istiyorlar. Çünkü düşünmeyen, sorgulamayan ve her türlü hukuksuz, ahlaksız uygulamalarına boyun eğen insanlar olmamızı istiyorlar.

İnternet bağımlılığı bizleri öyle bir noktaya getiriyor ki bazen kendimize şaşıyoruz. İnternetin bağımlısı haline geliyoruz.

Bu ülkenin yöneticileri için gençliğin içersindeki bu durum sorun değil. Aksine sömürü ve soygun düzenlerini sürdürmeleri için bulunmaz bir fırsattır.

Bu sömürü düzeninin bizlere dayattığı yozlaştırıcı her türlü araçtan kurtulmalıyız. İnternet kafelerde ya da evimizde oyun oynayarak geçirdiğimiz zamanın bir kısmını dahi ülkenin ve gençliğin yaşadığı sorunlar için ayırsak yaşadığımız dünyanın gerçekliklerini daha iyi anlayabiliriz.

Gençliğe geleceksizliği dayatan bu düzenin değişebileceğini görebiliriz.

Yapmamız gereken çok basit; ulaştığımız tüm arkadaşlarımıza devrimci mücadele içersinde yer alması gerektiğini anlatmalıyız. Çok uzun saatlerini geçirdikleri internet oyunlarından başlarını kaldırarak biraz da kendi sorunlarına kafa yormalarını istemeliyiz. Devrimci sohbetlere katılarak geleceğimizi kazanma mücadelemizin bir parçası olması gerektiğini hatırlatmalıyız.

Bazen arkadaşlarımızı internet başından kaldıramıyoruz. Bültenimizi bile almalarını sağlayamıyoruz.

Burada bizlerde de eksikli var. Demek ki yeterli olamıyoruz. O zaman bizlerde devrimci düşünceleri kavramak ve en uygun biçimde arkadaşlarımıza anlatmak için daha çok zaman sarf etmeliyiz. Devrimci eğitime gereken önemi vermeliyiz. Bilinçli genç devrimciler olmalıyız. Aksi durumda devrimci görevlerimizi layıkıyla yerine getiremeyiz.

GOP'tan bir DLB'li

İsmail Erez Endüstri Meslek Lisesi'nde boykot ve polis terörü

İsmail Erez Endüstri Meslek Lisesi'nde boykot ve polis terörü

İstanbul Bayrampaşa'daki İsmail Erez Endüstri Meslek Lisesi'nde öğrenciler yüksek fiyatlar ve kalitesiz ürünlerden dolayı kantin boykotu başlattı. Ancak boykotun ilk günü kendi kurdukları sofra müdür ve sivil polisin baskınına uğradı. Okul idaresi ve kolluk güçleri azgınca saldırarak boykotu dağıtmaya çalıştı.

Bayrampaşa İsmail Erez Endüstri Meslek Lisesi yönetimi, öğrencilerin öğle arasında okula giriş çıkış yapmasını yasakladı. Bunun üzerine öğle yemeklerini fiyatların yüksek olduğu kantinde yemek zorunda kalan öğrenciler, boykot kararı aldı. İlk önce okulda bildiriler dağıtarak, arkadaşlarını boykota çağıran 17 öğrencinin savunması istendi. Öğrenciler 9 Mart günü okula evden getirdikleri yiyeceklerle geldi. İlk tenefüste paylaşma masalarını kuran öğrenciler peynir, zeytin, simit, börek ve meyve suyu paylaşarak birlikte kahvaltı yaptılar. Fakat okul müdürü ve bazı hocalar, yanlarında sivil polislerle sınıfa girdi. Sofraların kaldırılmasını isteyen müdür liselilerin direnişiyle karşılaşınca sivil polislerden müdahale etmesini istedi.

Boykotu organize eden yedi öğrenci disipline sevk edilerek baskı yoğunlaştırıldı. Bir liselinin ailesi okula çağrıldı. Veliden, öğrencinin okuldan alınmasını isteyen müdür "Siz okuldan almazsanız biz atacağız. Biz atarsak da ilk gideceği yer karakol olur" diyerek veliyi korkuttmaya çalıştı.

Sermaye devleti en ufak hak mücadelesine bile aynı pervazsızlıkla saldırıyor. Liseli gençliğin müadeleden uzak kalması için tüm baskı ve saldırı mekanizmalarını kullanıyor. İdarenin disiplin yönetmeliğiyle yaptığını, polisleri sınıflara kadar sokarak daha azgınca sürdürüyor.

Şair Abay Lisesi'ne DLB çağırsı

Sınıf devrimcileri Şair Abay Lisesi önünde açtıkları stantla Gazi anmasına katılım çağrısı yaptılar.

Stant Devrimci Liseliler Birliği imzalı ozalit, BDSP nin 12 Mart gündemli çıkardığı afişler ve BDSP flamaları ile süslendi.

Devrimci Liseliler Birliği'nin 12 Mart anması gündemli çıkardığı bildiriler ajitasyon konuşmaları eşliğinde liselilere ulaştırıldı. Standa Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak gazetesi de liselilere ulaştırıldı.

300 adet bildiri dağıtımının gerçekleştirildiği faaliyette birçok liseli ile Gazi anması ve DLB üzerine sohbet edildi.

Devrimci Liseliler Birliği / GOP

Esenyurt DLB'den "Devrim Okulu"

Devrim Okulu'nun ilk konusu olarak Marksizm'in üç ayağından biri olan ekonomi-politik ele alındı. Kavram olarak ekonomi-politiğin tanımının yapılmasıyla başlayan tartışma üretimin ve üretim tarzını oluşturan üretici güçler ile üretim ilişkilerinin tanımlanımlanıp aralarındaki ilişkinin değerlendirilmesi ile devam etti.

Sosyalizmin bilimsel olarak ele alınan tarihsel bir sürecin parçası olduğu vurgulanan tartışmalarda sosyalizmin bu bilimsel temelinin kavranabilmesi için kapitalizmi önceleyen üretim tarzlarına değinildi. Burada toplumsal süreçler arasındaki geçişin, temelde altyapıdaki çelişkilerin derinleşmesi ve bu çelişkilerin kendisini toplumsal bir devrim olarak dışa vurması üzerinden yaşandığı belirtildi. Kapitalist üretim tarzı tartışılırken meta, değer ve artı-değer gibi kavramlar üzerinde duruldu. Kapitalizmin artı-değer sömürüsüne dayalı bir sistem olduğu vurgulandı.

Tartışmalar, bu tarihsel işleyişin açığa çıkardıkları üzerinden sosyalizmin iktisadi temelinin var olduğuna vurgu yapılarak bitirildi.

Devrim Okulu'nun ikinci dersi iki konu halinde işlendi. İlk konusu Türkiye devrimci gençlik hareketinin tarihi oldu. Osmanlı'nın son dönemlerindeki burjuva gençlik hareketinden başlanarak, 1960'a kadarki dönemde hareketin seyrine değinildi. 60'lı ve 70'li yıllar uzunca irdelendi. Bu kapsamda TİP ve MDD hareketinin düzen içi çizgileri karşısında gençliğin devrimci arayışlarının bir sonucu olan '71 devrimciliği üzerinde duruldu. '71 devrimci kopuşunun anlamı ve sınırları değerlendirildi. '80 sonrasında gençlik hareketinin durumu ve yüz yüze kaldığı baskılar konuşuldu.

Devrimci gençlik mücadelesi tarihi ile beraber dönemin devrimci gençlik önderleri şahsında devrimci kimlik konusu üzerinde duruldu. Devrimci kimliğin örgütsel ve politik zeminleri tartışılarak hayatın her alanının devrimcileştirilmesine ve her durumda devrimci mücadelenin ihtiyaçlarını gözetmenin önemine vurgu yapıldı.

İkinci bölüm ise liseli gençlik çalışmasının sorunları üzerine yapılan bir sohbet biçiminde geçti. Liseli gençliğe hangi gündemlerle gitmek gerektiği üzerine oldukça katılımcı bir tartışma yürütüldü. Sınavlardan, paralı eğitime, gençliğin devrim özlemi ve devrimci değerlere olan yakınlığı gibi başlıklar üzerinde duruldu. Şifre skandalı ve liseli gençliğin harekete geçme dinamikleri ile bahar süreci değerlendirildi. Devrimci Liseliler Birliği'nin liseli gençlik hareketi içindeki misyonu üzerine konuşuldu.

Devrim Okulu etkinliği mücadeleyi yükseltme kararlılığı ve yeni dönemde tüm liselerde DLB'yi güçlendirme çağrısı ile sonlandırıldı.

Bijî Newroz, bijî sosyalizm!
Özgürlük, eşitlik
gönüllü birlik!

Devrime adanmışlığın ve siper yoldaşlığının adıdır Kızıldere...

SEYHAN MUZIK
9 856322 587450
L SEL LER N SES
SAYI:43 MART 2012

Kızıldere son değil, savaş sürüyor!